

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 225

Het Geheim van den Kermisreiziger

15 Cent

Het Geheim van den Kermisreiziger.

HOOFDSTUK I.

Het ziekbed van een luchtreiziger.

Op een groote vlakte dicht bij een der noorderwijken van Londen, verhieven zich een groot aantal tenten.

Zij behoorden bij het terrein, waar ieder voorjaar de groote kermis plaats had.

Er waren daar een circus, een menagerie, verscheidene poffertjeskramen, en een groot aantal tenten, waar binnen dikke dames, waarzegsters, slangemensen, goochelaars, enz. hun kunsten vertoonden.

Een paar stoomcaroussels, een hippodroom, een aantal draaimolens voltooiden het drukke tafereel.

Het was er zeer druk op dien warmen voorjaarsdag.

Het was een Zaterdagmiddag en dus hadden de meeste arbeiders en kantoorbedienden vrij af.

De lucht was vervuld van het geraas der stoomfluiten en het lawaai der orgels, en het geschreeuw van de circusdirecteuren die te midden van hun artisten op de stellage voor hun tent stonden en door een soort scheepsroeper het publiek trachtten over te halen, bij hen binnen te treden. Het groote grasveld was in het Westen en het Oosten afgesloten door een heuvelkant van welks toppen men het kermisterrein bijna heelemaal kon overzien.

Dicht bij de Oostelijke heuvelrij verhief zich een zeer groote tent, verreweg de grootste die zich op het kermisterrein bevond.

Zij behoorde aan den circusdirecteur Saltarelli, die met deze tent reeds door bijna de geheele wereld was getrokken.

Rondom de circustent zelf waren een half dozijn andere, kleinere tenten geschaard.

Daarin bevonden zich de keuken, de groote motor die het electrisch licht en de beweegkracht leverde, de verblijven van het stalpersoneel, en die van eenige artisten van den troep.

De laatste tent was bestemd tot stalling van de paarden, ongeveer veertig in aantal, de olifanten, de ezels, en andere dieren, terwijl daar ook de kooien van de leeuwen en tijgers waren ingezet, die echter door een dik zeildoek van het overige van de tent waren afgezonderd.

Al deze tenten waren in een halven cirkel opgebouwd en omsloten een soort plein, dat door touwen was afgezet, die aan paaltjes waren bevestigd.

In het midden van dit plein waren een aantal mannen bezig een vrij grooten luchtballon op te blazen met behulp van een lange buis van linnen, die aan het gemeentelijke gasbuiszennet was aangesloten.

Langzaam zag men het gevaarte als een reusachtige paddenstoel zich van den grond verheffen.

In de groote houten tent, die voor de artisten bestemd was, lag in een der kamertjes die door dunne houten schotten van elkander waren gescheiden, een man van omstreeks vijftigjarigen leeftijd op een eenvoudig ijzeren ledikant.

Zijn gelaat was zeer bleek en ingevallen en nu en dan ontwong zich een rauwe hoest aan zijn borst.

Deze man stond op de programma's van het circus Saltarelli vermeld als „Rinaldo Bossi, de Koning van het Valscherm”.

Het was echter volstrekt geen Italiaan, zooals zijn naam zou doen vermoeden, maar een geboren Engelschman; hetgeen duidelijk te hooren was aan de woorden welke hij met zwakke stem sprak tot een jongen man, een knaap nog haast en een jong meisje die voor zijn bed geknielid lagen, en die met betraande oogen naar het vermagerde, bleeke gelaat van den zieke keken.

Met zijn trillende vermagerde hand streek de man den knaap over de blonde lokken.

— Je behoeft niet te weenen, Albert, zeide hij, het is maar beter zoo! Ik ga nu spoedig naar de plaats waar je lieve moeder me is voorgegaan. Beloof me dat je altijd haar lessen in acht zult nemen, Helen, zoo wendde hij zich nu tot het jonge meisje.

Het meisje knikte en begroef toen snikkend haar lief gezichtje in de dekens die haar vader bedekten.

— Luister nu goed naar me, lieve kinderen, vervolgde de zieke: Je weet wel dat je geen andere bloedverwanten had dan je vader — tenminste geen die jelui lot zal aantrekken! Jelui zult dus sterk moeten zijn en op eigen beenen leeren staan. Ik kan je helaas niet veel nalaten, mijn lievelingen! De ballon met het valscherm en dan nog een vijftig of zestig pond sterling die ik heli weten over te sparen, dat is alles!

De zieke moest even ophouden omdat een woeste hoestbui hem overviel die zijn geheele lichaam deed schudden.

Toen de aanval bedaard was vervolgde hij:

— Onder mijn hooftkussen ligt een groote enveloppe waarin ik steeds al mijn papieren bewaard heb, lange jaren achtereen! Neem ze, Albert, zoodra ik gestorven zal zijn! Een wensch heb ik slechts — dat ik begraven wordt naast mijn lieve vrouw, op het Sint Paulus kerkhof te Londen!

De beide kinderen wisselden een snellen blik met elkaar.

De zieke kermisreiziger glimlachte flauwtjes.

— Jelui denkt misschien dat dit onmogelijk is, omdat daar alleen zeer rijke lieden begraven liggen? Vrees niets! ik heb recht om daar begraven te worden! Je zult de noodige aanwijzingen vinden in de enveloppe waar ik u zooeven over gesproken heb.

Rinaldo Bossi zweeg vermoed, blijkbaar had het spreken hem zeer ingespannen.

Hij bracht den zakdoek, dien hij in de rechterhand geklemd hield aan den mond en vervolgde kuchend:

— Ik vrees dat er voor jelui niets anders opzit dan voorloopig voort te gaan met het gevaarlijke beroep, waarmee ik sedert jaren mijn brood verdien!

— Maar gij zult nog niet sterven, vader, riep het jonge meisje uit, gij moogt ons nog niet verlaten.

De stervende schudde het hoofd met een flauwen glimlach.

— De dokter heeft geen hoop meer gegeven, Helen, ik heb wel gehoord wat hij tegen Saltarelli zeide: het is gedaan met mij!

Hij legde opnieuw zijn hand op het hoofd van den knaap, keek hem diep in zijn helder blauwe oogen en zeide toen:

— Zweer me dat je steeds een trouw beschermer voor je zuster zult zijn, Albert!

— Ik zweer het, vader!

— Dan kan ik gerust heen gaan! Ik heb jelui zoo goed mogelijk opgevoed als het in mijn macht was bij al dat reizen en trekken, en de Hemel weet dat ik je gaarne het onderwijs had willen laten geven dat je van rechtswege toekomt!

O wist ik toch maar iemand aan wiens hoede ik jelui kon toevertrouwen!

HOOFDSTUK II.

Het verhaal van den kermisreiziger.

— Misschien vertrouwt gij mij ze wel toe — klonk plotseling een heldere stem.

Verschrikt stonden de beide kinderen op en keken naar de deur die onhoorbaar was geopend.

Op den drempel stond een rijzig man, van omstreeks veertigjarigen leeftijd, wiens haar aan de slapen reeds

begon te grijzen.

Hij was uiterst smaakvol gekleed.

Zijne scherp geteekende trekken vertoonden op dit oogenblik diep gevoelde sympathie.

Een weinig achter hem vertoonde zich het blozend gelaat van een jongen man van omstreeks vijf-en-twintig

tig jaar, die zich bescheiden op eenigen afstand hield.

— Gij moet het mij niet euvel duiden dat ik zo gevraagd bij u binnen treed, maar ik hoorde toevallig en geheel buiten mijn toedoen, een gedeelte van uw gesprek. Ik ben namelijk goed bevriend met een der leden van uw gezelschap: den cowboy Dick Hegardy, dien ik in Texas heb leeren kennen.

— Kent gij hem, mijnheer? riep de zieke uit. Dan zult gij wel een goed mensch zijn, want Dick heeft een hart van goud en is zeer kieskeurig op zijn vrienden.

De vreemdeling glimlachte.

— Dat meen ik ook wel eens te hebben opgemerkt. Welnu ik kwam Dick hier in zijn kamertje bezoeken! Hij sprak mij ook over u, en daar de wanden hier al bijzonder dun zijn, hoorde ik vrij wat van hetgeen hier gesproken werd!

— Ik heb niets te verbergen, mijnheer, hernam Rinaldo Bossi, ik ga sterven, ik voel het, mijn eenige smart is dat ik mijn kinderen zonder bescherming moet achterlaten.

— En ik kwam juist binnen, in de hoop u van dienst te kunnen zijn, hernam de vreemdeling ernstig.

De stervende keek den bezoeker eenigen tijd aandachtig aan en vroeg toen:

— Wie zijt gij? Hoe is uw naam?

— Ik heet Lord William Aberdeen!

Er kwam een schittering in de oogen van den zieke. Ik heb menigmaal over u hooren praten, Mylord, zeide hij. Ik geloof dat ieder Londenaar u kent. Dick vertelde mij ook dat gij hier reeds eenige malen geweest zijt om onze paarden te bewonderen.

— Dat is inderdaad het geval — er zijn eenige zeer schoone dieren, die men anders zelden bij een reisgezelschap vindt.

— Daarom heeft Saltarelli die prachtige paarden in Walachije en in Perzië gekocht!

— Ik heb ook uw beide kinderen reeds eenmaal in den ballon zien opstijgen en met het valschermscherm weder zien neerdalen! Is dat niet zeer gevaarlijk?

— Als alles goed werkt, neen, Mylord, zei Albert, voor zijn vader had kunnen antwoorden, en er is nog nooit iets mee gebeurd gedurende al de jaren, dat vader met onzen goeden ouden ballon de lucht is ingegaan!

— Maar gij zijt met u beiden, riep Aberdeen uit.

— C, dat beteekent niets — wij wegen samen maar weinig meer dan vader woog! En als wij wat ouder worden dan laten wij eenvoudig het scherm wat grooter maken.

— Houdt gij van uw beroep, vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij den knaap over de lokken streek.

— Ja, Mylord, antwoordde de knaap met schitterende oogen. Voor mijn zuster zou ik gaarne iets anders willen en misschien later voor mijzelf ook wel. Maar nu vind ik het een genot, om hoog te stijgen en mij dan wederom laag te laten vallen, eerst zoo snel als een steen en dan, als het valschermscherm zich ontplooit, langzaam zwendend. O, gij moest het genot kennen van een ballontocht!

— Misschien ken ik het wel, hernam Lord Aberdeen met een fijn glimlachje, maar laat ons nu eens over wat anders praten! Gij hoeft voor dezen heer geen geheimen te hebben want hij is mijn vertrouwde vriend, mijn secretaris, mijnheer Charly Brand — vooropgesteld natuurlijk dat gij mij zelf wilt vertrouwen!

Niet zonder moeite lichtte de zieke zijn vermagerde hand van het bed en stak die zijn bezoeker toe.

Zijn oogen stonden vol tranen, toen hij zeide:

— Aan wie zou een arm man als ik de belangen van zijn kinderen beter kunnen toevertrouwen dan aan den man die in geheel Londen, ja zelfs in geheel Engeland om zijn weldaden bekend en beroemd is!

Lord Aberdeen hief afwerend de hand op.

— Daarvan wil ik volstrekt niet hooren praten, zeide hij, en nu kom ik naast u zitten, want misschien hebt u het een of ander mede te deelen!

Rinaldo Bossi knikte.

— Dat ben ik zelfs verplicht, Mylord, als ik u het lof van mijn kinderen mededeel. Reeds de plicht der dankbaarheid zou mij dat voorschrijven, maar — bij wat ik te zeggen heb, mogen Albert en Helen niet tegenwoordig zijn! Later zult gij hen kunnen zeggen waarom! Wat ik u heb mede te deelen, moet een geheim tusschen ons blijven!

— De kinderen hadden zich zwijgend naar de deur begeven.

Bossi riep hen terug.

— Hoe laat is het nu, vroeg hij.

— Twee uur vader!

— Over een half uur dus de opstijging, zul jelui voorzichtig zijn?

— Vrees niet, vader, antwoordde de knaap, gij weet wel dat ik alles zorgvuldig na zie.

— Ga dan maar, maar kom mij nog eenmaal omhelzen!

De beide kinderen snelden op het bed toe en drukten een kus op het bleeke voorhoofd van den vader.

Daarop verlieten zij haastig het vertrek, teneinde

de tranen te verbergen, die hun weder in de oogen waren gesprongen.

Lord Aberdeen en Charly Brand namen de beide eenige stoelen die zich in het kleine vertrekje bevonden en zetten zich aan weerszijden van het bed neder.

Rinaldo Bossi richtte zich een weinig uit de kussens op en begon:

— Ik zal u wel niet behoeven te zeggen, dat ik geen Italiaan ben en dat mijn naam een kunstenaarsnaam is!

— Inderdaad, dat had ik dadelijk begrepen, hernam Lord Aberdeen. Ik heb ook onmiddellijk gezien en hoorde het reeds aan den klank van uw stem dat gij niet uw geheele leven kermisreiziger zijt geweest, maar lange jaren in beschaafde kringen hebt verkeerd.

— Gij hebt het goed geraden, zeide de zieke zachtjes. Mijn vader was zeer rijk en had een groote zaak in het hartje van Londen. Mijn ware naam is Alfred Hadow en tot mijn dertigste jaar ben ik de gelukkigste man van de wereld geweest! En laat mij u voor ik verder ga het woord van een stervende mogen geven, dat alles wat ik zal mededeelen de waarheid en niets dan de waarheid is.

— Dat neem ik bij voorbaat aan! zeide Lord Aberdeen op ernstigen toon. De omstandigheden die u tot dit gevaarlijke beroep hebben gebracht moeten wel van zeer treurigen aard zijn geweest.

Er verscheen een bittere trek op het gelaat van den zieke terwijl hij bevestigend knikte.

— Treurig en onbegrijpelijk, Mylord, riep hij uit. Ik ben er van overtuigd dat er zich in mijn leven een geheim heeft voorgedaan, dat ik nooit heb kunnen doorgronden maar dat misschien de oorzaak van al mijn ellende is geweest.

Hij dacht even na en hernam toen:

— Mijn vader was een buitengewoon streng man, met ouderwetsche, ingekankerde begrippen. Hij had, zelfs voor een Engelschman, zeer kwetsbare begrippen van eer en fatsoen, welke hij ons reeds van jongsaftaan inprentte.

— Gij zegt „ons”, vroeg Lord Aberdeen, gij hadt dus een broeder?

— Ja, mylord, maar hij verliet vroeg het ouderlijk huis. Ik had een neef, die de plaats van broeder bij mij vervulde en tegelijkertijd door mijn vader werd opgevoed. Deze had, zooals ik zeide, een zeer groote handelszaak te Londen en wij beiden waren op zijn kantoor geplaatst, waar wij als klerk moesten beginnen en langzamerhand in rang opklommen. Toen ik ongeveer zes en twintig jaar was, maakte ik kennis

met een jong meisje, en onmiddellijk begreep ik dat zij voor mij het geluk op deze wereld beteekende. Ik was destijds jong en vurig van aard en zoo kon het niet lang duren, of zij had mijn gevoelens voor haar volkomen doorgrond! En tot mijn geluk zag ik dat mijn liefde beantwoord werd! Mijn vader scheen niets tegen onze verbinding te hebben en alles liet zich zoo goed aanzien als het maar kon. Toen kwam die vreeselijke dag, een dag waaraan ik niet kan denken, zonder dat een ijzige koude mij aangrijpt.

De zieke hield even op om adem te scheppen, wreef zich met den zakdoek over den mond en keek met starende oogen voor zich uit.

Toen vervolgde hij:

— Er kwamen op ons kantoor zeer veel wissels en ook mijn vader betaalde vaak met chèques. Ik moet zeggen, dat hij mij en mijn neef Josef tamelijk kort hield, want het was een van zijn beginselen, dat een jongeman niet over al te veel geld moet beschikken. Op een dag werd er bij een bankier van een der grootste bankzaken een chèque van tien duizend pond sterling gepresenteerd. De man betaalde de chèque onmiddellijk uit — want de naam van mijn vader stond er onder! Een uur later moest mijn vader toevallig met diezelfde bank telefoneeren en gekscherend maakte de directeur van die bank een opmerking over de hooge chèque, die zooeven gepresenteerd was.

Weer hield de kermisreiziger even op.

Het zweet stond hem op het gelaat.

Lord Aberdeen stond op en ging naar een klein tafeltje toe, waarop hij een karaf gerstewater zag staan.

Hij vulde een glas met het vocht en liet den zieke drinken.

Deze slaakte een diepen zucht en vervolgde toen:

— Ik was er niet toen dit alles gebeurde, maar toen ik op het kantoor kwam, had er met mijn vader een vreeselijke verandering plaats gehad. Hij ontving mij met een blik in zijn oogen dien ik nooit zal vergeten! Er lag zoovele koele minachting in als ik zelfs op het gelaat van een vreemde niet had kunnen verwachten! Ora kort te zijn — de politie was aanstonds geroepen en men had de lessenaars van alle klerken nagezien, die van mijn neef en mij niet uitgezonderd. Welnu, in den mijne had men, behalve een groote som geld, ook een papiertje gevonden, bedekt met een telkens herhaalden naam — die van mijn vader! Het moest dus wel schijnen alsof ik op dat papier mij geoeffend had in de handteekening van mijn eigen vader!

Een smartelijke snik ontwong zich aan de borst van den zieke.

Lord Aberdeen legde hem kalmeerend de hand op het hoofd.

— Praat niet verder, het kost u werkelijk te veel inspanning.

De zieke schudde ontkennend het hoofd.

— De rest is in een paar woorden te vertellen, Mylord! Het mag u ongelooflijk in de ooren klinken, maar — mijn vader behandelde mij als een vreemdeling! Ik bezwoer natuurlijk dat ik onschuldig was en voerde aan dat de bankier van de bank 'n meeneed zou doen als hij verklaard had dat ik zelf de chèque gepresenteerd had, maar daar werd mij tegengeworpen, dat ik mij wel van een medeplichtige zou hebben bediend! Toen ik zag dat mijn vader niettemin aan mijn schuld bleef gelooven, werd ook mijn gemoed verhard en ik weigerde verder op de vragen van den rechter-commissaris te antwoorden. De zaak kwam voor de rechtbank — ik bleef zwijgen — de rechters veroordeelden mij tot drie jaar gevangenschap!

— Vreeselijk! riep Charly Brand uit.

— Ja, mijnheer, dat moogt ge wel zeggen, hernam de zieke op bitteren toon.

Hij keek eenigen tijd strak voor zich uit en vervolgde toen:

— Ik kwam weder uit de gevangenis — het eerste wat ik hoorde was dat mijn vader omstreeks een half jaar te voren van hartzeer was gestorven, het tweede dat hij mij ontferd had! maar — toch was nog niet alle geluk van de wereld, want Helen had op mij gewacht! Zij had ondanks alles nooit aan mijn schuld willen gelooven!

Ik van mijn kant, wilde haar mijn woord teruggeven, daar ik haar leven niet wilde verbinden aan dat van een man, die in de gevangenis had gezeten, maar zij wilde er volstrekt niet van hooren! Zij zeide dat wij naar een andere stad konden trekken waar men ons niet kende, en daar een nieuw leven konden beginnen. En ik wil u de waarheid zeggen — ik was maar al te verheugd dat zij er zoo over dacht!

— En de zaak van uw vader, die was zeker geheel verlopen?

— Wel neen, Mylord! mijn neef bleek een zeer goed handelman te zijn. Hij had de zaak van mijn vader sedert dien beheerd.

— En het fortuin van uw vader?

— Dat is voor het grootste gedeelte aan mijn jong-

sten broeder overgegaan, behalve het gedeelte dat krachtens testamentaire bepalingen in de zaak moest blijven.

— En — is de geschiedenis hiermede uit? vroeg Lord Aberdeen op zachten toon.

— Bijna, Mylord, antwoordde de zieke. Mijn vrouw had een zeer klein kapitaaltje en wij waagden het er op — wij trouwden! Maar het lot scheen tegen mij te zijn! Hoe het komt weet ik niet, maar overal waar ik mij kwam aanmelden voor een betrekking, scheen men reeds op de hoogte te zijn van mijn verleden, het was of ik overal door een boozen geest achtervolgd werd! Ik raakte hoe langer hoe meer achteruit, verhuisde van de eene naar de andere stad en wist op het laatst geen raad meer. Eindelijk deed zich een uitkomst voor, waarop ik zeker nooit zou gerekend hebben. In het kleine stadje waar ik het laatst woonde, kwam een rijke circus, waarvan gij hier de tenten hebt zien staan. Daarbij bevond zich ook een luchtreiziger, die met een ballon opsteeg en op een hoogte van duizend meter ongeveer met zijn valscherp naar beneden sprong. Een paar dagen geleden was die luchtschipper in een andere plaats te pletter gevallen, daar het valscherp, dat zeer versleten bleek te zijn, op een hoogte van bijna driehonderd meter doormidden gescheurd was. Ik vernam dit toevallig — bood mij aan — en werd aangenomen!

Een hevige hoestbui belette hem verder te gaan.

Lord Aberdeen was even naderbij getreden en nam de bleke hand van den zieke in de zijne.

— Dat was een moedige daad van u, zeide hij.

De zieke haalde de schouders op.

— Het was niet zoo buitengewoon moedig, mylord. Mijn kinderen, die toen nog slechts eenige jaren oud waren, leden honger! Ik moest immers wel! Daarna heb ik nog eenige jaren van ongemengd geluk genoten, ofschoon het reizen en trekken zeer vermoeiend was. Toen stierf mijn vrouw bij een spoorwegongeluk, waarbij ongeveer twintig leden van 'onzen troep om het leven kwamen. Een paar maanden geleden begon ik zelf te sukkelen en aan duizeligheden te lijden, zoodat het werk levensgevaarlijk voor me werd en de toekomst er zeer donker uitzag! Maar mijn beide kinderen brachten de uitkomst! Zonder dat ik het wist, waren zij op een goeden middag met den ballon opgestegen en te samen met het valscherp weder omhoog gekomen! Albert is een knaap die weet wat hij wil, en toen het den eersten keer zoo goed was gegaan, stond hij er op, dat hij voortaan met Helen

mijn werk zou doen! Als gij u haast, kunt gij hen aanstonds zien opstijgen.

— Dat wilde ik juist doen, mijn waarde Hadow, hernam Lord Aberdeen. En ik geef u nogmaals de verzekering, dat gij u volstrekt niet behoeft ongerust te maken over het lot van uw kinderen.

— Daarvoor moge de Hemel u zegenen, hernam de zieke met tranen in de oogen.

— En dat niet alleen, vervolgde de bezoeker, maar ik wil ook trachten uw onschuld aan het licht te brengen!

— O, Mylord, als gij dat zou kunnen doen, dan zoudt gij mijn beide kinderen voor altijd tot innige dankbaarheid verplichten! Maar ik vrees dat dit onmogelijk zal zijn, voegde hij er hoofdschuddend aan toe.

— Niets is onmogelijk voor een man die ernstig wil! Gij moet toch ook zelf inzien dat een man die u bitter haat, die chèque vervalscht moet hebben en het geld benevens het stukje papier met de handteekeningen in uw lessenaar moet hebben gelegd.

— Ja, Mylord, dat heb ik ook vaak gedacht. Het kan toch ook niet anders, maar wie zou het dan kunnen gedaan hebben — mijn broeder hield zeer veel van mij en kwam overigens maar zelden op het kantoor, mijn neef was altijd de vriendelijkheid zelf!

— Maar gij hebt mij zooeven gezegd, dat er een

groot personeel op het kantoor van uw vader was. Was geen hunner uw vijand?

Alfred Hadow dacht even na en antwoordde toen aarzelend:

— Dat durf ik niet zeker zeggen, maar ik kan u wel bezweren, dat ik bij mijn weten nooit aan een hunner aanleiding heb gegeven om mij te haten!

Lord Aberdeen stond op en zeide met vaste stem:

— Ik zal dat alles onderzoeken! En zeg me nu nog dit: Hebt ge u wel eens ooit door een goeden geneesheer laten onderzoeken?

Hadow schudde droevig het hoofd.

— Dat heb ik laten doen, Mylord, toen die duizelingen begonnen. De geneesheer in het dorp waar wij toen waren zeide mij, dat ik veel rust moest nemen en volstrekt niet meer mocht werken, dat ik mij zeer stevig moest voeden en dat ik een bepaalde kuur moest ondergaan — en die kuur kostte heel wat geld. Een man in mijn omstandigheden kon daar niet aan denken!

Lord Aberdeen liet een kreet van verbazing en verontwaardiging hooren.

— Wat is dat, riep hij uit! O, maar daar zullen we een stokje voor steken. Ik begeef mij nog heden naar Saltarelli en nog vandaag zult gij naar Londen vervoerd worden, naar een gasthuis, waar ik u door een uitmuntend geneesheer zal laten onderzoeken! En nu vaarwel, of liever tot weerziens.

HOOFDSTUK III.

Raffles aan het werk.

Lord William Aberdeen, alias Lord Lister, bijgenaamd James Raffles, verliet met zijn vriend Charly Brand het vertrek, waar hij zooeven een zoo droevige geschiedenis had gehoord.

Samen liepen zij de smalle gang door en bereikten zodoende een der vier deuren welke de tent rijk was.

— Hallo! riep een vroolijke stem, zoodra ze weer buitenstonden. Hebt gij een bezoek gebracht bij dien armen drommel van een Bossi, Mylord?

De man die deze vraag gesteld had was gekleed in het schilderachtige gewaad van een cowboy uit het Verre Westen van de Vereenigde Staten.

Hij kon nauwelijks vijf en twintig jaar zijn en had een vroolijk open gelaat, bruin gebrand door de zon.

Zijn lange gespierde gestalte wees op een bijzondere lichaamskracht.

Hij was bezig met het oprollen van een lange lasso, waarvan het uiteinde bevestigd was aan het zadel van een kleine pony, die naast hem stond.

— Ja, mijn waarde Hegardy, antwoordde Raffles, ik kom zooeven van hem vandaan!

— En — wat zegt gij van hem? Geloofst gij dat hij het nog lang zal maken?

— Als hij niet meer zorg aan zijn gezondheid besteedt, dan zeker niet! Maar ik heb mij voorgenomen hem naar een ziekenhuis te Londen te laten overbrengen, waar hij zorgvuldig zal worden verpleegd!

Dicky Hegardy, de cowboy, greep de hand van Raffles en drukte deze met zulk een kracht, dat de

Groote Onbekende niet zonder een pijnlijken trek op zijn gelaat zijn vingers bevoelde.

— Dat is weer een prachtige zet van u, Mylord. Ik kan u niet zeggen hoe verheugd ik daarover ben.

— Alleen vanwege den ouden man? voegde Raffles er aan toe.

De cowboy speelde verlegen met de lasso die bijna geheel was opgerold, maar keek Raffles toen vrijmoedig aan en antwoordde:

— Ook wel een weinig vanwege het meisje, Mylord!

— Zoo mag ik het hooren, riep Raffles vroolijk uit. Een man als gij mag voor dergelijke dingen gerust openlijk uitkomen! En nu ga ik je verlaten, want ik wilde eens gaan zien naar het opstijgen van den ballon!

— Dan ga ik met u mee, als gij er niets op tegen hebt, Mylord.

— Volstrekt niet, Hegardy, maar moet gij nog niet optreden?

— Ik heb nog minstens een half uur tijd, voor mijn nummer aan de beurt komt.

— Nu, laat ons dan gaan!

De drie mannen liepen om de houten tent heen en bereikten nu de open vlakke, waarboven de ballon, bijna geheel gevuld, zachtjes heen en weer schommelde.

Ruim een duizendtal bezoekers verdrong zich voor de touwen die het plein afsloten.

Daar binnen waren een twaalftal mannen druk bezig met het maken van de laatste voorbereidselen.

Zij verplaatsten telkens de zakken zand een weinig, die den ballon omlaag hielden en bevestigden eindelijk een trapeze aan den ballon.

— Gebruiken zij geen mand? vroeg Raffles verbaasd. Dat is toch vreeselijk gevaarlijk!

— Dat is het ook, Mylord, zeide Hegardy op gesmoorden toon. De oude Hadow weet er ook niets van. Zij hebben het hem nooit gezegd. Hij zelf maakte steeds gebruik van een mand, maar Albert meende dat hij meer geld kon vragen, als hij den toer gevaarlijker maakte! En daar is hij dan ook in geslaagd — want nu betaalt de oude Saltarelli een pond sterling meer voor iederen keer dat zij opstijgen!

— En — hoe vaak gebeurt dat? vroeg Raffles.

— Dat hangt van de omstandigheden af. Zij kiezen meestal een dag uit dat er zeer weinig wind is, zoodat de ballon zoo weinig mogelijk afdrijft nadat zij de veiligheidsklep hebben geopend. Want gij begrijpt wel, dat hoe verder de ballon neerkomt, hoe

langer het ook duurt eer de vindere hem hebben kunnen terugsturen!

— Gebeuren daar nooit ongelukken mee?

— Zelden, Mylord! Aan den ballon is een stuk papier bevestigd met het verzoek bij het neerkomen van den ballon daarvan kennis te willen geven aan de autoriteiten, die dan voor de terugzending zorg dragen. Eenmaal is het gebeurd dat een troepje stomme boeren met brandende pijpen in den mond op den ballon kwamen toeloopen, die midden in een akker was terechtgekomen en nog half met gas gevuld was! Gij kunt u het resultaat natuurlijk wel voorstellen. Er werd van den heelen ballon niets teruggevonden en de maatschappij bij wie Bossi zich verzekerd heeft, had er een schadepostje aan, terwijl hij zelf in een maand niet kon optreden, daar er eerst een nieuwe ballon voor hem moest vervaardigd worden.

Onder het spreken hadden de oogen van den cowboy onder de personen gezocht, die zich op het afgezette terrein bevonden.

Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij zocht.

Zijn oogen glansden en er verscheen een trek van vreugde om zijn baardelooze lippen.

Charly Brand volgde de richting van zijn blik.

Dicht bij de trapeze zag hij Helen Hadow staan.

Het jonge meisje was in tricot gekleed en zag er allerbevalligst uit.

Zij had een mantel over de schouders geslagen en scheen nog eenige bevelen te geven.

Wat Albert betreft, die eveneens in een vleeschkleurig tricot was gestoken — hij klom op dit oogenblik vlug als een kat langs de mazen van het net omhoog tot hij het punt bereikt had, waar de parachute met een dunnen draad aan den ballon bevestigd was.

Hij overtuigde zich dat het valscherin in volmaakte orde was en klauterde toen weder naar beneden.

Een klein muziekkorps zette een vroolijken marsch in.

De werklieden hadden de zandzakken verwijderd en zes hunner hielden den ballon nu naar beneden op den grond.

Helen wierp den mantel met een bevallig gebaar van zich en nam op de trapeze plaats.

Albert bevestigde een der beide touwen van het valscherin met een stevigen haak aan den ijzeren riem die achter aan den lederen gordel was vast ge-

maakt, dien het meisje om het middel droeg en ging vervolgens naast haar op de trapeze zitten, nadat hij op zijn beurt zichzelf aan het tweede touw van de parachute had vastgemaakt.

Toen sloeg hij zijn arm om het middel van het jonge meisje, greep met de andere hand het touw van de trapeze en riep een kort bevel.

De zes mannen lieten de touwen los.

Langzaam en statig steeg de ballon in de hoogte.

Het was een heerlijke dag en bijna windstil, zoodat men den ballon gemakkelijk kon volgen.

Zij schitterde als een groote zilveren bol.

Daar onder waren de nu zeer kleine figuurtjes van Albert en Helen zichtbaar.

Raffles wierp een steelschen blik op Dick Hegardy.

Hij zag dat de stoere cowboy zeer bleek was geworden en als uit steen gehouwen naar boven staaarde.

De beide jonge lieden hadden met beide handen de trapeze gegrepen en verrichtten nu op een hoogte van bijna vijf honderd meter eenige toeren, die aan de duizend koppige menigte kreten van bewondering, maar meer nog van ontzetting ontlokten.

Toen heschen zij zich beiden weer op de trapeze.

Zelfs op deze hoogte was het goed te zien dat Albert zijn arm uitstreekte en het rood geverfde koord greep, waarmede hij de veiligheidsklep kon openen.

Bijna op hetzelfde oogenblik greep hij het jonge meisje stevig om het lichaam en nu wierpen beiden zich van de trapeze in de ruimte.

Een kreet van schrik steeg uit de menigte op.

Dick Hegardy had beide vuisten gebald op zijn hart gedrukt.

Zijn dichte zwarte wenkbrauwen waren krampachtig samengetrokken.

Het gewicht van de beide jongelieden had het valscherms van den ballon losgerukt, die pijlsnel in de hoogte schoot en een oogenblik zelf geheel uit het oog verdween.

Enige seconden, die een eeuwigheid schenen, leek het alsof het valscherms zich niet wilde ontplooiën!

Broeder en zuster vielen met een vreeselijke snelheid.

Maar plotseling vatte de luchtstroom de plooiën van het valscherms, dreef ze uiteen — deed het scherm bol staan — en nu daalde het langzaam, als een reusachtig regenscherm.

Binnen weinige minuten hadden de koene luchtreizigers de aarde weder bereikt, op nauwelijks een kilometer van de plek waar ze waren opgestegen.

Een langgerekte zucht van verademing steeg uit de menigte op.

Wat Dick Hegardy betreft — hij uitte een hartigen vloek!

Dat was zijn wijze om aan zijn gemoed lucht te geven!

Een half uur later keerde Albert en Helen op het kermisterrein terug.

De jonge man had zelf weer het scherm opgevouwen en de zware vracht op zijn rug medegenomen.

Raffles, Charly en Dick Hegardy ontmoetten hen bij de deur van de houten tent.

De cowboy trad onmiddellijk op het meisje toe, greep haar hand en fluisterde:

— Ik wilde voor God, dat je dit niet meer deed, Helen!

— Je bent een dwaze jongen, zeide het meisje, terwijl zij bloosde en haar hand trachtte los te maken. Jij rijdt ook wel op ongetemde paarden!

— Dat is niet met elkander te vergelijken, Helen, hernam Dick Hegardy ernstig. Wat ik doe is kinderspel vergeleken bij jullie toeren.

Maar nu kreeg het jonge meisje Raffles in het oog.

Zij ging op hem toe en vroeg:

— Gij hebt met mijn vader gesproken, Mylord?

— Ja, Helen, en ik heb zijn toestemming gekregen hem naar Londen te mogen laten vervoeren, waar hij in een ziekenhuis een goede verpleging zal krijgen!

Met tranen in de oogen stak het jonge meisje hem de hand toe.

— Geloof gij dat mijn vader dan nog zal kunnen genezen?

— Ik wil je niet met een valsche hoop vleien, maar wij mogen toch niets onbeproefd laten!

— God geve dat onze lieve vader geneest, riep Albert uit, die thans naderbij was gekomen.

— Gaat dan nu beiden maar spoedig naar hem toe, hernam Raffles glimlachend, want hij zal wel zeer naar u verlangen!

De jongelieden snelden de houten tent binnen, gevolgd door Dick Hegardy en Raffles en Charly gingen den directeur van het reizend circus opzoeken, ten einde met dezen over het vertrek van Rinaldo Bossi te praten.

Saltarelli was een braaf man en hij stemde er onmiddellijk in toe dat de man, die zoo lang aan zijn gezelschap was verbonden geweest, hem zou verlaten.

Nadat alles voor den volgenden dag geregeld was, verlieten Raffles en Charly het kermisterrein weder en

zochten hun auto op, die op eenigen afstand stond te wachten.

Het was een buitengewoon groote blauw gelakte toerwagen.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw.

Het was Henderson, de trouwe metgezel van den Grooten Onbekende, die zijn meester reeds in tallooze avonturen terzijde had gestaan.

De twee vrienden stapten in en de auto reed snel naar Londen terug.

Gedurende geruimen tijd bewaarden beide vrienden het stilzwijgen.

Toen begon Charly:

— Het was een droevig verhaal, vindt ge niet, Edward?

— Ja! het was zeer treurig! En dat was het niet alleen — het is duidelijk, dat hier een schurkenstreek gepleegd is! Het ziet er geheel en al uit als een daad van lage wraak. Het is duidelijk dat zij gepleegd moet zijn door een man, die zeer goed op de hoogte was van de gebruiken van den ouden Hadow, even goed als van diens oudsten zoon!

— Zou zijn broeder — — — — —?

— Daar wil ik voorloopig niet aan denken, viel Raffles haastig in de rede. Het is natuurlijk niet onmogelijk dat de jongere broeder inderdaad op deze wijze in het bezit van het geheele vermogen van zijn vader heeft willen komen, maar ik meen uit de verklaring van onzen vriend te hebben begrepen, dat de beide broeders elkander oprecht lief hadden!

— Ben je van plan de zaak te onderzoeken?

— Natuurlijk — dat heb ik hem immers beloofd!

— Mag ik je helpen?

— Ik verlang niets liever!

— Wat zijn het voor zaken die Hadow deed?

— Effecten, als ik mij niet vergis! Wij kunnen dus zeer gemakkelijk een aanknoopingspunt zoeken. Nog vandaag gaan wij aan het werk.

Intusschen had de auto in snelle vaart haar weg vervolgd.

Zij reed nu door het Noordelijk deel van Londen en hield pas op toen zij stilstond voor het hek van de fraaie villa, welke Raffles in Regentstreet onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

De beide vrienden stapten uit en begaven zich aanstonds naar het privé vertrek van Raffles.

Deze opende een kleine brandkast, nam er een pakje effecten uit en strak het bij zich.

— Zouden we ons niet vermommen, vroeg Charly.

— Dat dient voorloopig tot niets, zeide Raffles, het komt er volstrekt niet op aan dat men ons daar kent.

— Op weg dan!

De beide vrienden verlieten opnieuw de villa.

Voor het hek stond de groote auto nog te wachten.

Charly gaf Henderson het adres op van den effectenmakelaar, dat hij zooeven in het adresboek had opgezocht.

Daarop stapten de beide vrienden in en dadelijk stelde de wagen zich in beweging.

Het kantoor van Josef Jaffray, de neef van Hadow, die de zaken van diens vader had overgenomen, bevond zich in de Hallstreet.

Het was een oud, maar goed onderhouden gebouw.

Naast de deur was een groote marmeren plaat bevestigd, waarop de firmanaam prijkte: „Josef Jaffray, in Effecten, v/h Alfred Hadow”.

Henderson had aanstonds zijn plaats aan het stuurwiel verlaten en aangebeld.

Een bediende met spierwit haar, die zeker zeventig jaar was, opende de deur.

Henderson ging het portier van de auto openen en de beide vrienden stegen uit.

— Is mijnheer Jaffray te spreken, vroeg Raffles.

— Is het voor zaken, vroeg de bediende.

— Ja, mijn vriend!

— Wees dan zoo goed mij te volgen!

De bediende ging de beide bezoekers voor naar een groot kantoor, waar een twintigtal klerken aan het werk waren, die nauwelijks van hun werk opkeken, toen de bezoekers binnenkwamen.

Daarop sprak hij eenige woorden tot den boekhouder en verliet het vertrek weder.

De boekhouder verliet zijn plaats en vroeg beleefd:

— Wien moet ik aandienen?

— Lord William Aberdeen!

De boekhouder maakte een buiging en begaf zich toen naar een deur met glazen ruiten, waardoor men het particuliere kantoor van den effectenhandelaar kon overzien.

Hij klopte en trad dadelijk daarop binnen.

Eenige oogenblikken later keerde hij terug en verzocht de bezoekers binnen te komen.

Raffles bevond zich in tegenwoordigheid van Josef Jaffray.

Hij was een buitengewoon lang en mager man, met

doordringende zwarte oogen en een dunnen gebogen neus.

Hij had de gewoonte de dunne lippen als hij niet sprak stijf opeengeklemd te houden.

Zijn spaarzaam haar was met zorg over zijn puntigen schedel gekamd.

Hij scheen zeer veel zorg aan zijn toilet te besteden en vooral zijn lange witte handen waren opvallend.

Hij was opgestaan om de beide bezoekers te begroeten en wees hen daarop zwijgend een stoel.

Hij keek hen beiden vervolgens met zijn stekende zwarte oogen vluchtig aan en vroeg:

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, Mylord?

Raffles stak zijn hand in den binnenzak, haalde er het pakje effecten uit en zeide, terwijl hij het begon open te maken:

— Ik heb hier eenige effecten bij me, die ik al geruimen tijd in mijn bezit heb, maar omtrent welker waarde allerlei tegenstrijdige geruchten de ronde doen — de een zegt dat ze bijna niets meer waard zijn, de andere raadt mij aan ze volstrekt niet van de hand te doen, daar zij binnenkort zeer sterk moeten rijzen! Nu zou ik mij wel tot een gewoon makelaartje in effecten kunnen wenden, maar ik geef er de voorkeur aan mij direct tot iemand te vervoegen, van wien ik zeker weet dat hij mij niet uit eigenbaat om den tuin zal leiden!

Met deze woorden stak Raffles den effectenhandelaar het pak waardevolle papieren toe.

Jaffray bladerde het even door en zeide toen:

— Ik kan mij niet begrijpen dat er omtrent de effecten eenig verschil kan bestaan! Het zijn aandeelen in een zeer betrouwbare Engelsche spoorwegmaatschappij, die gedurende de laatste jaren niet alleen groote afschrijvingen heeft kunnen verrichten, maar ook een hoog dividend heeft uitgekeerd! Gij moet deze papieren volstrekt niet van de hand doen, want dan zoudt gij u zelf slechts benadeelen.

Met deze woorden stond Jaffray op alsof hij het gesprek voor geëindigd beschouwde en stak Raffles de effecten weder toe.

Deze bergde ze zorgvuldig op en zeide:

— Ik ben u zeer verplicht voor uw goeden raad, mijnheer Jaffray en ik denk hem stellig op te volgen! Ik heb hier nog eenige effecten te verzilveren, maar daarbij zal uw kassier mij wel behulpzaam zijn. Nogmaals bedankt, gij hebt mij een pak van het hart genomen.

Raffles greep zijn hoed, Charly volgde zijn voor-

beeld en het volgende oogenblik stonden zij weder in het groote kantoor.

Een groot gedeelte daarvan was door een ballustrade afgesloten en voor het publiek bestemd.

Aan den tegenovergestelden kant van de ballustrade bevonden zich een aantal loketten.

Raffles trad op een ouden man toe, die dicht bij de ballustrade ijverig aan een kleine tafel zat te werken, en vroeg vriendelijk:

— Zoudt gij mij eens willen zeggen, mijnheer, waar ik moet wezen om eenige effecten te verzilveren?

De klerk scheen hem niet te hooren.

Raffles tikte hem op den schouder om zijn aandacht te trekken.

De klerk wendde langzaam het hoofd naar hem op en Raffles zag nu in het gelaat van een man van omstreeks zestigjarige leeftijd.

Hij was buitengewoon bleek en zijn donkere oogen lagen diep in hun kassen.

Zijn lang dun haar was sneeuwwit, evenals zijn korte baard.

Zijn oogen hadden een zonderlinge zoekende schichtige uitdrukking.

Hij keek schuw om zich heen, toen Raffles hem de hand op den schouder had gelegd.

Aanstonds kwam er een tweede klerk toelopen.

— Doe geen moeite, zeide hij glimlachend tot Raffles, de oude Jeakes is doofstom.

Raffles schudde meewarig het hoofd.

— Hoe komt dat? Is hij dat hier in deze zaak geworden?

— Ja, mijnheer, dat geloof ik tenminste wel! Ik ben hier pas drie jaren — Jeakes is er minstens dertig. Hij is een van onze beste employés, buitengewoon accuraat en daarom heeft de patroon hem gehouden — ook al omdat hij met een gering loon tevreden is.

Raffles wierp opnieuw een blik op den bleeken man, die weder aan het werk was gegaan en begaf zich toen naar het loket, hetwelk hem door den klerk werd aangewezen.

Terwijl hij wachtte op de uitbetaling van zijn geld, wendde hij het hoofd nog eens naar den doofstommen klerk om en zag nu tot zijn verbazing, dat deze hem blijkbaar reeds sedert eenigen tijd met zijn diepliggende oogen aanstaarde.

Zoodra hij den blik op zich voelde rusten, boog hij zich onmiddellijk weder over zijn werk heen.

De bankier kwam terug en betaalde Raffles het geld voor de effecten.

Deze stak het bij zich, knikte den beambte toe en begaf zich naar de deur.

Daar wendde hij zich nogmaals om.

De klerk met het witte haar had weder het hoofd opgeheven en zijn groote donkere oogen boorden zich met zonderlinge kracht in de zijne!

HOOFDSTUK IV.

Het testament.

Den volgenden dag, omstreeks een uur in den middag, bevond Josef Jaffray zich alleen in zijn kantoor.

De klerken waren allen naar huis gegaan op Jeakes na, die was blijven werken, onderwijl zijn boterham etend en van de kop koffie slurpend welke een kantoorjongen hem had gebracht.

Jaffray zat onbeweeglijk, diep in den grooten leunstoel weggezonden die voor zijn schrijftafel was geplaatst.

Hij had zijn lang scherpe kin in zijn magere vingers begraven en staarde recht voor zich uit naar den grooten wandkalender die recht over hem hing.

Zijn dunne lippen schenen onverstaanbare woorden te prevelen.

Er lag een wreede, onverzettelijke uitdrukking in zijn oogen.

Ton stond hij langzaam op en begon met gebogen hoofd het vertrek op en neer te loopen.

Maar telkens bleef hij opnieuw voor den wandkalender stilstaan.

Daarop hervatte hij zijn wandeling en mompelde in zichzelf:

— Nog slechts weinige maanden, — dan breekt de noodlottige datum aan. Dan is zijn zoon mederjarig en moet de notaris hem het gld uitbetalen van mijn oom Hadow, hetwelk ik thans beheer!

Hij stampvoette woedend en vervolgde:

— Zoo zou mijn doodsvijand dus toch nog zegevieren! Maar lach niet te vroeg, Alfred Hadow — je bent nog niet aan mijn klauwen ontkomen — je hebt mij de vrouw ontstolen die ik hartstochtelijk liefhad en ik heb gezworen dat ik mij daarover vreeselijk zou wreken! En nu zou ter elfder ure mijn plan nog mislukken, en zou je zoon genieten van het geld dat ik sinds jaren het mijne heb beschouwd — dat nooit!

Hij wierp een woesten blik om zich heen en greep met een instinctief gebaar naar het vlijmscherpe mes, waarmede hij zijn brieven opensneed en dat den vorm had van een Italiaanschen dolk.

Hij hief het wapen op en hield het tot vlak onder zijn oogen.

Er verscheen een valsch lathje om zijn dunne lippen.

— Neen, ik zal je niet zelf hanteeren, dat zal ik aan anderen overlaten. In een stad als Londen zal ik wel handlangers weten te vinden! Als ik maar wist waar hij was, voegde hij er op doffen toon aan toe. Niemand weet wat er van hem geworden is! Wie kan zeggen of hij zich op dit oogenblik met zijn vervloekten zoön niet dicht in mijn nabijheid bevindt en nog slechts weinige maanden — dan zal de notaris zeker de oproeping in de bladen plaatsen en den volgenden dag zou ik het fortuin moeten afstaan en de man die mijn Helen ontroofd heeft zou zegevieren! Al zou ik den duivel zelf tot medeplichtige moeten nemen — dat zal niet zijn!

Hij wierp het scherpe vouwbeen weder op tafel en begon opnieuw met breede passen het vertrek op te loopen.

— O, dat mijn oom zijn testament op het laatste oogenblik nog veranderd heeft, toen Albert nog in de gevangenis zat!

Hij balde woedend de vuisten en liet zich woedend in den stoel vallen.

Plotseling hief hij het hoofd op en staarde naar de deur.

Voor de glasruit werd het bleeke ingevallen gezicht van Jeakes zichtbaar.

De oogen onder de zware wenkbrauwen waren op het gelaat van den effectenhandelaar gevestigd.

Jaffray stond op, was in een paar passen aan de deur en rukte haar open.

— Wat moet jij hier, schreeuwde hij terwijl hij den ouden man ruw bij den arm greep. Wat loop jij hier te spionneeren?

Jeakes stiet eenige ongearticuleerde klanken uit die veel sekeken op het æknor van een varken.

Jaffray liet hem los en hief dreigend de vuist tegen hem op.

Daarna maakte hij een bevelend gebaar in de richting van het eenvoudige lessenaartje van den klerk.

Jeakes verwijderde zich vervolgens als een geslagen hond.

Jaffray wierp hem een verachtelijken minachtenden blik na en trad schouderophaiend zijn kantoor weder binnen.

Toen wierp hij een blik op zijn horloge en bromde in zich zelf:

— Het is tijd voor het Haymarket ziekenhuis. Ik wilde wel dat ik reeds van die lastige behandeling af was.

Hij drukte op den knop van een elektrische bel en een oogenblik later trad een bediende binnen.

— De auto, Philip, beval Jaffray kortaf. Het is de dag waarop ik mij door dokter Walford moet laten behandelen.

De bediende boog en verwijderde zich.

Jaffray sloot zorgvuldig zijn schrijftafel en de brandkast, liet den sleutel in zijn zak glijden, wierp een blik door de glazen deur in het groote kantoor, waar nog steeds niemand anders dan de doofstomme klerk was en verliet zijn werkkamer door een tweede deur, die met zijn particuliere woning in verbinding stond.

In de vestibule wachtte de bediende hem reeds met zijn overjas en hoed op.

Jaffray verliet zijn huis en stapte in de prachtige splinternieuwe auto, die voor het trottoir stond te wachten.

— Naar het Haymarket Ziekenhuis, riep hij den chauffeur toe.

Daarop stapte hij in de auto die zich aanstonds in beweging zette.

Na een rit van ongeveer twintig minuten hield de fraaie wagen stil voor een der grootste ziekenhuizen van Londen.

Men scheen hem daar reeds te verwachten, want hij werd aanstonds in een kleine helder verlichte zaal gelaten, waar zich verscheidene glinsterende apparaten bevonden voor Röntgen-behandeling, bestraling met kunstmatig zonlicht, orthopedie, enz.

Dokter Walford, een man met een joviaal gezicht, geheel in het wit gekleed, met een wit kalotje op het hoofd en opgestroopte mouwen, ontving zijn patient op hartelijke wijze.

Hij greep hem bij beide schouders en trok hem tot een der groote ramen.

Hij keek hem diep in de oogen, tilde een der oogleden op, bromde wat voor zich heen, legde zijn oor op de borst van Josef Jaffray en zeide toen met gefronste wenkbrauwen:

— Gij rookt toch immers volstrekt niet meer?

— Zoo goed als niet, dokter!

— Zoo goed als niet! Gij moogt het in het geheel niet doen, heb ik u gezegd, gij moogt ook volstrekt geen sterken drank drinken en gij moet zoo veel mogelijk alle sterke opwindingen vermijden! En doe nu uw bovengoed maar eens uit, dan zullen wij eens aan den gang gaan!

Josef Jaffray ontdeed zich van zijn bovengoed, totdat zijn bovenlijf geheel ontbloot was en nam daarop plaats voor een der glinsterende toestellen.

Dokter schelde om een verpleegster en daarop nam de behandeling een aanvang.

Een half uur later kleepte Jaffray zich weder aan en nam afscheid van den dokter, die hem met een ernstig gelaat, met de handen in de zijde gesteund, na-keek.

Jaffray stond op de gang.

Juist op dat oogenblik kwamen er vier beambten van het ziekenhuis binnen, die een draagbaar torsten.

Daar de gang zeer smal was, moest Jaffray zich een weinig tegen den muur drukken teneinde de draagbaar doorgang te verleen.

Onwillekeurig wierp hij een blik op het bleeke gelaat van den man, die daar voorbij werd gedragen.

Met moeite weerhield hij een kreet van schrik en verbazing.

De man op de draagbaar had de oogen gesloten en Jaffray niet gezien.

Nog geruimen tijd nadat de draagbaar uit zijn oog verdwenen was, staarde Jaffray bewegingloos naar den hoek van de gang, waar de dragers met den last verdwenen waren.

Toen wreef hij zich langzaam over het voorhoofd als om zijn gedachten te verzamelen.

— Hij was het! mompelde hij toen in zich zelf. Er valt niet aan te twijfelen!

Op dit oogenblik keerden twee van de dragers op hun schreden terug.

Jaffray trok zijn gelaat in een meewarige plooi en vroeg:

— Wie was toch die arme man, dien ik zoeven heb zien voorbijgaan?

— Dat was Rinaldo Bossi, de Koning van het valscherf! Zoo staat hij tenminste op de programma's vermeld, maar zijn ware naam zal wel anders luiden!

— Wat scheelt hem? Hij scheen mij zeer zwak te zijn!

— Hij is ook zeer ziek, mijnheer, onze dokter hoopt hem nog te redden, maar hij moet een zeer zorgvuldige behandeling ondergaan, het is een kwestie van leven of dood, moet gij weten.

— Ik dank u voor uw inlichting, mijnheer, en ik hoop dat Bossi hier spoedig moge genezen.

Jaffray lichtte zijn hoed voor de beide dragers op en had het volgende oogenblik het ziekenhuis verlaten.

Voor het groote hek stond zijn groote auto hem nog steeds te wachten.

— Naar huis! riep Jaffray den chauffeur toe.

Hij stapte in en liet zich achterover in de kussens vallen.

Zijn oogen staarden met een blik zonder uitdrukking naar den rug van den chauffeur, die door de voorruit zichtbaar was.

Zijn lippen schenen snel eenige onverstaanbare woorden te prevelen en ten slotte kwam er een sissende klank uit zijn keel.

— Ter elfder ure komt hij dus nog boven water, mompelde Jaffray. Nu ik mijn doel bijna bereikt meende te hebben, kruist hij opnieuw mijn pad! En nu gaat het niet alleen om mijn wraak — het gaat ook om mijn vrijheid, mijn geheele bestaan! Die man moet verdwijnen — het koste wat het kost! En laat zijn zoon zich voor mij in acht nemen!

Wie den effectenhandelaar op dit oogenblik gezien had, zou geschrokken zijn van de vreeselijke uitdrukking die er op zijn gelaat lag.

Zijn zwarte oogen fonkelden als die van een roofdier en hij beet de kleine spitse tanden in de dunne lippen.

Toen scheen hij in diepe gedachten te verzinken.

Het was duidelijk dat hij een nieuw wraakplan uitdacht.

Toen de auto weder voor de deur van zijn huis stil hield, dat vroeger het huis van Alfred Hadow was geweest, keek hij op alsof hij uit een benauwden droom ontwaakte.

Zijn oogen hadden een verwilderde uitdrukking.

— Kan ik de auto stallen, mijnheer, vroeg de chauffeur, nadat hij het portier geopend had.

— Ja, antwoordde Jaffray hem kortaf.

Toen ging hij voort:

— Je hebt immers vanavond je vrijen avond?

— Ja, mijnheer, maar als gij soms moet uitrijden vanavond dan kan ik wel op een anderen keer vrij nemen.

Jaffray dacht even na en zeide toen:

— Neen, ga maar.

Daarop trad hij het huis binnen.

In het groote kabinet waren alle klerken reeds weder aan het werk.

Jeakes keek hem met zijn donkere oogen aan, terwijl hij het kantoor in zijn geheele lengte overstak om zich naar zijn werkkamer te begeven.

Zoodra hij daar was, trok Jaffray het gordijntje dicht, hetwelk zich voor de glazen deur bevond en liet zich in zijn leunstoel neervallen.

— Hij moet uit den weg geruimd worden, mompelde hij. Een van ons beiden is te veel. En ook zijn kinderen zijn mij te veel. Over enkele maanden wordt de oproep gepubliceerd en als zij dan nog leven is alles verloren. Wie waarborgt mij bovendien dat dan — die zaak van twintig jaren geleden niet aan het licht komt. Alfred zou in zijn eer hersteld en ik zou met schande overdekt worden.

Zijn oogen dwaalden door het vertrek als zochten zij naar een voorwerp om hun wraak op te koelen.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij drukte op een electriche bel en een oogenblik later trad de loopjongen binnen.

— Zeg, dat Jeakes eens bij mij moet komen, beval Jaffray kortaf.

De jongen verliet het vertrek weder en ging den doofstommen klerk op de schouders kloppen.

Hij wees hem op het kantoor van den chef.

Jeakes stond langzaam op met een angstige uitdrukking in zijn oogen.

Toen strompelde hij naar de werkkamer van zijn chef.

Jaffray ontving hem met gefronste wenkbrauwen.

Hij had zoeven eenige woorden op een stukje papier geschreven dat hij den doofstommen klerk toestak.

Deze nam het met bevende hand aan, liet zijn diepliggende oogen op het gelaat van zijn meester rusten en las toen snel de volgende woorden:

„Er wordt in den laatsten tijd over je ijver en je bekwaamheid geklaagd. Bovendien bevalt je optreden in de laatste dagen mij volstrekt niet. Ik

heb je zoeven op onbeschaamde wijze hier naar binnen zien loeren. Het is heden Dinsdag — je kunt je van Zaterdag als ontslagen beschouwen.'

Jeakes werd na de lezing van het briefje zoo mogelijk nog bleeker dan hij reeds was en stiet eenige rauwe klanken uit.

Toen bracht hij de hand aan den mond, alsof hij wilde vragen, waarvan hij thans moest leven.

Als eenig antwoord haalde Jaffray minachtend de schouders op en wees den ongelukkige de deur.

Schoorvoetend en met gebogen hoofd strompelde Jeakes weder weg, met het papiertje in zijn gebalde vuist.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om, en als Jaffray den blik van fellen haat gezien had in de diepliggende oogen van den doofstomme, dan zou hij zich misschien nog wel eens bedacht hebben, en daardoor wellicht een vreeselijk onheil hebben afgewend.....

HOOFDSTUK V.

Een afschuwelijke samenzwering.

Het was denzelfden dag omstreeks zes uur.

Alle klerken hadden het kantoor verlaten.

Alleen Jeakes scheen nog iets te doen hebben.

Hij zat voor zijn kleinen lessenaar, bezig met het opruimen van zijn papieren.

Toen de laatste beambten vertrokken waren, ontstak hij het elektrische licht op zijn lessenaar weder, haalde een vel papier te voorschijn en legde dit voor zich neder.

Toen stond hij op, draaide deur naar de gang op slot en sloop op zijn teenen naar de glazen deur van het particuliere kantoor.

Een enkele blik was voor hem voldoende om te zien, dat het vertrek in duisternis gehuld was en dat Josef Jaffray het dus verlaten had.

Toen liep hij snel weder naar zijn lessenaar terug, nam zijn pen ter hand en begon te schrijven.

Spoedig was hij zoo in zijn werk verdiept, dat hij niet bemerkte, hoe de glazen deur zachtjes geopend werd en Jaffray het vertrek binnentrad, die in zijn duistere kamer op de sofa een weinig gesluimerd had en het spiedend gelaat voor het glas had gezien.

Op zijn teenen loopen sloop Jaffray naar den schrijver toe.

Toen boog hij zich voorzichtig over zijn schouder en las hetgeen de doofstomme geschreven had.

En naarmate hij verder las, verkreeg zijn gelaat een verschrikkelijke uitdrukking — zijn oogen puilden bijna uit het hoofd en de aderen aan zijn voorhoofd zwollen als koorden.

Toen hief hij de beide handen met de gekromde vin-

gers op en het volgende oogenblik zou hij Jeakes bij den strot hebben gevat.

Maar juist op dat oogenblik verried zijn schaduw hem.

Jeakes hief snel het hoofd op en zag Jaffray achter zich staan, gereed om hem te wurgen.

Veel vlugger dan men van hem zou verwacht hebben liet hij zich van zijn kruk glijden en snelde met de papieren haastig naar de deur.

Het volgende oogenblik had hij den sleutel in het slot omgedraaid en de kruk gegrepen.

Maar reeds was Jaffray weder bij hem.

— Geef mij dat papier, brulde hij woedend, terwijl hij den klerk bij den arm greep. Je zult hier niet levend vandaan komen.

Er ontstond een vreeselijke worsteling.

Ondanks zijn ouderdom bleek de doofstomme toch nog een tegenstander te zijn, met wien rekening moest worden gehouden.

Spoedig rolden de beide mannen over den grond, terwijl zij elkander bij de keel trachtten te grijpen.

Maar eensklaps verzwakte de greep van Josef Jaffray.

Jeakes stond hijgend op.

Jaffray had de hand op het hart gedrukt — een weinig schuim verscheen op zijn lippen, zijn oogen kregen een glazige uitdrukking.

Langzaam stond hij op en wankelde naar een stoel.

Zonder zich verder om hem te bekommeren en het geheel verfrommelde papier in den steek latend, ijelde Jeakes weg alsof de duivel hem op de hielen zat.....

Langzaam kwam Jaffray weder tot zich zelf.

Hij wischte zich het zweet van het voorhoofd en keek met verwilderden blik om zich heen.

Hij haalde eenige malen achtereen diep adem en mompelde:

— Wat was dat? Ik meende te zullen sterven. De dokter had wel gelijk — zulk een opwinding zou mij kunnen dooden en ik wil nog niet sterven, ik wil eerst mijn wraak genieten.

Hij strompelde naar een stoel en liet er zich op vallen.

Toen zette hij op doffen toon zijn alleenspraak voort

— Die ellendeling heeft dus twintig jaren lang mijn geheim gekend. Hij heeft mij betrappt toen ik hier in dezelfde zaal bezig was met het uitwerken van mijn plan. Daar hij niet kon spreken heeft hij dat alles aan Alfred Hadow in een brief medegedeeld — en de duivel moet mij geholpen hebben, want mijn neef heeft dien brief nooit in handen gekregen. Jeakes heeft toen natuurlijk vermoed dat Alfred zelf redenen had om zich op te offeren en hij heeft al dien tijd gezwegen om zijn broodwinning niet kwijt te geraken. Nu ik hem echter ontslagen heb, haast hij zich de politie op de hoogte te brengen. O, die vervloekte aanval, die belet heeft dat ik hem met eigen hand gewurgd heb.

Jaffray schudde woedend de vuist tegen de gesloten gangdeur en vervolgde toen brommend:

— Neen, laat ik kalm blijven. Nu vooral moet ik over al mijn kalmte en mijn kracht beschikken. Alles is nog niet verloren. Laat ons eens zien — waar kan die brief gebleven zijn, waarin Jeakes mij aanklaagde.

Jaffray begroef het gelaat in beide handen en dacht ingespannen na.

Plotseling hief hij het hoofd weder op.

Zijn oogen schitterden.

— Dat moet het zijn! riep hij uit. Ik herinner mij nu dat Alfred een aantal papieren aan zijn advocaat in bewaring heeft gegeven, ten einde ze voor hem te bewaren tot zijn zoon meerderjarig zou zijn. Daarin heeft hij dien jongen waarschijnlijk de toedracht der zaak medegedeeld, voor zoover die hem bekend was. Welnu, het is in het geheel niet onmogelijk dat de waarschuwing van Jeakes bij die papieren is geraakt zonder dat mijn neef die gelezen heeft. Ja, het kan niet anders want hij zou mij zeker niet gespaard hebben. Hij had geen enkele reden om mij te ontzien. Ik moet daaromtrent zekerheid hebben.

Jaffray stond vlug op, sloot de deur van het kan-

toor weder en liep met vlugge schreden naar zijn eigen vertrek terug.

Maar halverwege bleef hij eensklaps staan alsof hem iets nieuws was ingevallen.

— Als hij nu eens naar de politie loopt en daar op nieuw zijn aanklacht opschrijft?

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Welnu, dan ontken ik dit uit alle macht. Ik ontken tot het laatste oogenblik. Hij is doofstom en ik zal niet veel moeite met hem hebben — ik stel het voor als een lage wraak omdat ik hem ontslagen heb, en de rechters zullen mij gelooven, want hij kan immers niet het minste bewijs aanvoeren. Ik heb het spel nog steeds in handen. Ik heb de troeven, en mijn vijanden moeten sterke tegenspelers zijn, als zij het van mij willen winnen.

Een zegevierend lachje deed zijn dunne lippen krullen.

— Maar dan moet er ook snel gehandeld worden! ging hij voort.

Hij trad zijn particulier kantoor weder binnen en trok het gordijntje dicht.

Vervolgens zocht hij in een dik boek eenige adressen op die hij zorgvuldig noteerde.

Daarna legde hij de hand op de electriche bel, maar dadelijk trok hij haar weder terug.

— Neen, het is beter dat ik den chauffeur maar laat waar hij is. Ik zal wel een huurauto nemen.

Hij verliet het vertrek dat hij zorgvuldig afsloot en begaf zich naar zijn slaapkamer.

Daar opende hij een kast en haalde er een groote kartonnen doos uit, die gevuld was met kleedingstukken, pruiken en maskers, die waarschijnlijk hadden dienst gedaan bij maskerades.

Hij zocht er snel een valschen baard uit, een pruik en een masker en liet deze in den achterzak van zijn rok glijden.

Toen trok hij zijn jas aan, zette zijn hoed op en verliet zijn woning, om als naar gewoonte in zijn club te gaan dineeren.

Hij bleef daar nog geruimen tijd praten en verliet het gebouw omstreeks elf uur.

Enige vrienden stelden hem voor om nog naar een nachtgelegenheid te gaan, maar hij weigerde lachend en verontschuldigde zich met de opmerking dat hij nog werken moest. Hij begaf zich inderdaad weder naar huis en deed daar de oudste kleederen aan, welke hij kon vinden. Toen vertrok hij en sloeg de richting in naar een der volkrijkste buurten van Londen.

Eerst dacht hij er over een huurauto te nemen, maar hij kwam spoedig van dit plan terug.

Bijna twee uren liep hij zoo voort tot dat hij een der beruchtste wijken van de wereldstad bereikte. Houndsditch, een buurt die bijna uitsluitend bewoond wordt door de ergste boeven die Londen huisvest.

Voor alle zekerheid had Jaffray dan ook twee revolvers in zijn zak gestoken.

En lang voor hij deze wijk bereikte, had hij in een donkere portiek de pruik opgezet en den valschen baard omgedaan, zijn kraag hoog opgezet en den rand van zijn slappen hoed ver over zijn oogen getrokken.

Hij wist nu wel dat hij volmaakt onkenbaar zou zijn.

Langzaam slenterde hij zoo langs de danshuizen, waaruit lallende dronkemansstemmen en het gejang van valsche orgels naar buiten klonk.

Steeds verder drong Jaffray in de morsige wijk met haar kronkelende straten door.

Eindelijk zag hij aan het eind van een smalle straat, niet veel meer dan een steeg, twee kerels naderen, die hij in andere omstandigheden zeker zorgvuldig uit den weg zou zijn gegaan.

Zij hadden de handen diep in de wijde zakken van hun broeken gestoken en kwamen nu naderbij slenteren.

Jaffray deed snel zijn masker voor en bleef voor de deur van een huis stilstaan.

De twee mannen kwamen langzaam naderbij.

Blijkbaar hadden zij de donkere gedaante reeds opgemerkt.

Nu stonden zij stil en keken den vreemdeling aandachtig aan.

Vervolgens wisselden zij een spottenden, half achterdochtigen blik met elkander.

— Is het halfvasten, maat? vroeg een der beide mannen.

— Niet dat ik weet, kameraad.

— Zou die mijnheer dan misschien boven zijn thee zijn? Ik wist niet dat het gewoonte was in onze buurt met maskers voor te loopen. Wil mijnheer soms zijn gezicht niet laten zien?

— Dat heb je goed geraden, vriend, merkte Jaffray op. Maar ik wil je wel een klein fortuintje laten verdienen, als jullie tenminste de mannen zijt, voor wie ik je aanzie.

Weer wisselden de beide kerels een snellen blik met elkaar.

Toen liet de eerste een zacht fluitend geluid hooren.

— Vuil werk zeker? vroeg hij.

Jaffray haalde de schouders op.

— Als het dat niet was zou ik het zelf wel doen.

— Goed gesproken, mijnheer, hernam de tweede man, zoo mag ik het hooren. Gij komt ten minste vierkant voor de zaak uit.

Hij liet zijn stem nog meer dalen, wierp toen een blik om zich heen en vroeg:

— Moet er iemand koud gemaakt worden?

Jaffray antwoordde niet, maar stak drie vingers op.

De boef deinsde achteruit en weer liet hij hetzelfde zachtfluitende geluid hooren.

— Drie? dat is niet voor de poes, zeide hij zachtjes. Dat zal heel zeker wat waard zijn?

— Dat spreekt vanzelf.

— Laat eens hooren.

— Wat dunkt gij van duizend pond sterling?

— Per stuk? vroeg een der schurken, zonder de minste ontroering in zijn stem, en alsof het hier slechts een schapenhandel betrof.

— Wat denkt ge wel? vroeg Jaffray verontwaardigd. Zijt gij gek? Mij dunkt dat dat een goede som is. En dan wil ik u nog vooruit waarschuwen dat ik u niet méér dan een vierde gedeelte vooruit betaal en de rest als het werk gedaan is.

De beide bandieten schenen elkander met de oogen te raadplegen.

Toen zeide de een fluisterend tot den andere:

— Zouden wij er den patroon niet in kennen?

De andere haalde de schouders op.

— Wij moesten er hem maar buiten laten, wij kunnen deze zaak met z'n beiden wel opknappen en behoeven dan met de anderen niet te deelen.

Jaffray had de woorden gehoord.

— Dat is ook mijn meening, zeide hij droog. Hoe minder uwer kameraden gij er bij betreft, hoe voordeliger het voor u is — en ook voor mij — dat zeg ik eerlijk.

Een der beide kerels, die het meeste scheen in te brengen te hebben, dacht nog even na en zeide toen: — Er valt met ons te praten, mijn woning is hier vlak bij, daar kunnen wij rustig spreken.

Jaffray scheen even te aarzelen, maar hij bedacht dat hij genoeg gewapend was en knikte zwijgend.

Snel stapten de drie mannen nu voort.

Zij traden een onooglijk steegje binnen, waarvan de huizen ternauwernood voor stal geschikt leken.

Eenige havelooze kerels slopen hen zonder op te zien voorbij.

Eindelijk deed een der bandieten een veyelooze deur

open en de drie mannen traden nu een stikdonkere gang binnen.

— Pas op — hiér is een trap, zeide de man die tot dusver het woord had gevoerd. Het is hier zoo donker als de hel — gij zoudt armen en beenen kunnen breken.

— Kunt gij geen licht maken, vroeg Jaffray, hebt gij geen lantaarn?

— Boven, antwoordde de kerel.

— Ga haar dan halen en maak licht, want ik ben niet van zins in deze helsche duisternis naar boven te gaan.

De kerel bromde wat en toen hoorde Jaffray hoe de beide schurken de smalle trap opstommelden.

Hij bleef achter in de dikke duisternis, met zijn visioenen van bloed en wraak.

Na verloop van eenige minuten zag hij een zwak schijnsel boven aan de trap.

Het was een der bandieten die met een lantaarn op het portaal kwam.

Jaffray begon de smalle krakende trap te bestijgen, terwijl hij zich vasthield aan het smerige touw dat bij wijze van leuning aan twee ringen aan den wand was bevestigd.

Met zijn andere hand hield hij de kolf van zijn revolver omklemd.

Bij het licht van de lantaarn bereikte hij het portaal en trad hij de kamer binnen waarvan een der bandieten de deur opende.

Zij was zeer schaars gemeubeld en verlicht door een petroleumlamp, die op den schoorsteenmantel was geplaatst.

Op de ruwhouten tafel in het midden van het vertrek stonden een aangebroken flesch whisky en eenige glazen.

Jaffray nam zwijgend op een der matten stoelen plaats die het dichtst bij de deur stond.

De bandiet die nu ook de lantaarn op den schoorsteen had gezet, glimlachte.

— Gij schijnt ons nog niet geheel en al te vertrouwen! zeide hij.

— Ik hoop dat gij mij dat niet kwalijk neemt, merkte Jaffray ironisch op, ik ken u nog pas zeer kort en de dienst dien gij mij gaat bewijzen is van dien aard dat ik wel reden heb, mij een weinig in acht te nemen voor lieden van uw slag! Laat ik u maar aanstonds waarschuwen dat gij er niets aan zoudt hebben mij hier te overvallen — zie, ik haal mijn portefeuille uit, gij kunt er u van overtuigen dat er zich niets in bevindt dan wat zakenbrieven, hier is mijn beurs — er zitten hoogstens

twintig pond in. Het zou werkelijk niet de moeite waard zijn voor zulk een bedrag een man te vermoorden, die u duizend pond wil laten verdienen!

— Waartoe al dien omslag, mijn waarde heer, vroeg een der bandieten grijnzend, denkt gij dat wij zoo dom zullen zijn, de kip met de gouden eieren te slachten? Ik verzeker u dat gij hier geheel veilig zijt. Zeg nu slechts wat wij te doen hebben!

Jaffray stak de beurs en de portefeuille nu weder bij zich, keek de beide bandieten door de gaten van zijn masker loerend aan en begon toen:

— Er is heden in het Haymarket Ziekenhuis een man gebracht die den naam Rinaldo Bossi draagt, ofschoon zijn werkelijke naam anders luidt, waarmede gij echter niets te maken hebt! Die man is zeer ziek — en hij mag niet meer genezen. Hebt gij mij goed begrepen?

De woordvoerder der beide bandieten knikte spottend.

— Uw woorden zijn niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar, mijnheer, gij zijt zeer duidelijk in uw wijze van uitdrukking. En wie zijn de beide anderen?

— Het zijn twee kinderen, antwoordde Jaffray kortaf.

— Hoe heeten die?

— Hun artistennaam is dezelfde als die van hun vader. Zij treden minstens eenmaal in de week als luchtschippers op! Gij kunt hen vinden op het kermisterrein in Hampstead, waar de tent van Saltarelli is opgeslagen.

— Zijn het die beide kunstmakers, die zich met een valscherf uit den ballon laten vallen?

— Gij hebt het geraden!

— Dan hebben wij hen reeds eenmaal gezien, hernam de bandiet.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Het zal misschien niet zoo moeilijk zijn, om dat tweetal te laten verdwijnen, zonder dat het opzien baart! Een gat in het valscherf — een scheur in den ballon — een paar half doorgesneden touwen...

— De wijze waarop gij te werk wil gaan laat ik aan u over, merkte Jaffray op.

— Als ik mij niet vergis, heeft er gisteren weer een opstijging plaats gehad, zeide nu de tweede der bandieten. Er zullen dus wel een paar dagen weer verlopen voor zij opnieuw de lucht zullen ingaan.

— Juist, en dat moet tevens de laatste keer geweest zijn, zeide Jaffray op ijskouden toon.

Een oogenblik heerschte er stilte in het armzalig vertrek.

De beide bandieten hadden elkander nu en dan een blik toegeworpen, als om elkander in stilte te onder-
vragen.

Toen zeide een hunner:

— Doe er nog tweehonderd pond bij — en de zaak is beklonken.

— Twaalfhonderd pond sterling?

— Twaalfhonderd pond sterling, het is waarlijk niet te veel. Ik verzekèr u dat het niet zoo gemakkelijk zal gaan, dien ouden kunstenaar in het ziekenhuis naar de andere wereld te zenden.

— Gij kunt u misschien als ziekenverpleger uitgeven? merkte Jaffray op.

— Daar heb ik ook al aan gedacht, maar dat blijkt zeer gevaarlijk. Nu, wij zullen wel een goed plan beramen. Mogen wij nu om het vierde deel vooruit verzoeken?

Jaffray scheen even te aarzelen.

Toen haalde hij uit een anderen zak, dan waarin zijn portefeuille zich bevond, een klein pakje bankbiljetten.

— Het is gelukkig, dat ik toch nog eenige honderden ponden bij mij heb, zeide hij met een flauwen glimlach om de lippen.

De bandieten haalden de schouders op.

— Gelooft gij nu werkelijk, mijnheer, dat wij ook maar een oogenblik gemeend hebben dat gij hier zoudt zijn gekomen, zonder minstens een kwart gedeelte van de afgesproken som? Dan zouden wij immers geen voet verzet hebben.

Jaffray telde zwijgend een bedrag van driehonderd pond op de tafel uit.

Vervolgens wendde hij zich naar de deur en zeide:

— Ik reken er op dat binnen een week alles is afgelopen.

— En, hoe komen wij aan de rest van het bedrag?

— Dat zal ik u zelf komen brengen.

— En, als gij eens niet komt?

— Dan kunt gij u immers wreken door mij bij de politie aan te geven, riep Jaffray woedend uit.

— Meent gij dat? Denkt gij dat wij ons hoofd uit eigen aandrang in den strop zullen steken?

Er heerschte eenige oogenblikken stilte en toen volgde de bandiet:

— Kom, mijnheer Josef Jaffray, laat ons open kaart met elkaar spelen.

De ellendeling sprong op alsof hij door een slang gestoken werd.

— Hoe weet gij mijn naam? vroeg hij op woesten toon.

— Het is eigenlijk een beroepsgeheim, antwoordde de bandiet, maar ik wil het u wel mededeelen: Gij moet weten dat mijn vriend die gij hier ziet „De Langvinger” wordt genoemd. Gij begrijpt natuurlijk wel waarom. Ik zeg het niet zonder naijver, maar hij is een van onze beste zakkenrollers. Welnu, wij waren nog geen tien tellen met u in gesprek, of hij had reeds uw portefeuille gerold.

Jaffray uitte een gesmoorden kreet.

— Ja, ik kan mij voorstellen dat gij het onaangenaam vindt, maar de zaken liggen er nu eenmaal zoo toe. Na de wending, die ons gesprek nam, haalde mijn slimme vriend achter den rug een visitekaartje uit de portefeuille en stak u deze kalmpjes weer in den zak. Het kaartje echter hebben wij hierboven gelezen, terwijl gij onder aan de trap op licht stond te wachten.

Jaffray liet het hoofd op de borst zinken.

Toen deed hij met een langzaam gebaar eerst het masker, vervolgens zijn pruik en zijn valschen baard af en stak deze voorwerpen in den zak, keek de beide bandieten strak aan en zeide:

— Nu weten wij ook wat wij aan elkaar hebben. Als een van ons den ander verradert, gaan wij alle drie ten onder.

— Dat hebt gij daar juist opgemerkt, mijnheer Jaffray hernam de bandiet. De Engelsche wet maakt geen onderscheid tusschen den misdadiger en dengeen die hem tot de misdaad aanspoort. Als de zaak uitkomt en men zou ons knippen, dan zouden wij stellig alle drie door het hennepvenster moeten kijken.

Een huivering doorliep Jaffray van het hoofd tot de voeten toen hij deze cynische woorden hoorde.

Toen hernam hij kortaf:

— Ik geef u een week tijd. Als gij slaagt zult gij zien dat gij niet met een ondankbare te doen hebt. Die drie menschen moeten tot iederen prijs verdwijnen.

Hij zette zijn hoed weder op en het volgende oogenblik was hij de trap weder afgedaald en had hij het huis verlaten.

HOOFDSTUK VI.

De moordaanslag.

Den volgenden nacht omstreeks elf uur, was alles in het Haymarket Ziekenhuis in diepe rust.

In de groote ziekenzaal pinkte hier en daar een klein gasvlammetje in zijn matglazen bol.

Geruischloos liep in iedere zaal een zuster of een verpleger van den dienst tusschen de rijen bedden heen en weder, of zat bij het licht van een staande lamp te lezen aan een der kleine tafeltjes die geplaatst waren aan ieder der beide einden van de breede laan tusschen de bedden.

Reeds om tien uur waren alle lichten op weinige na uitgedraaid.

Hier en daar hoorde men het zachte gekreun van een zwaren zieke of het ijlen van een koortslidder.

Maar voor het overige werd de stilte door niets verstoord dan door het ritselen van de bladen van het boek en het zachte tikken van de klok die aan een der wanden hing.

In dit Ziekenhuis waren de gemeenschappelijke mannen- en vrouwenzalen van elkander gescheiden.

Behalve deze beide groote zalen waren er nog een aantal kleinere, waar veertig, twintig en vier patiënten lagen.

Bovendien waren er nog eenige dozijnen kamers, waar de zieken afzonderlijk konden worden verpleegd.

Deze vertrekken waren voor het meerendeel bezet.

Het was een zeer donkere nacht en de maan ging achter zwarte wolken schuilen.

Twee mannen liepen langs het hek van het groote park, dat zich achter het ziekenhuis uitstrekke.

Het waren de Langvinger, wiens eigenlijke naam Hooper luidde en zijn makker Forbes.

Ieder hunner droeg een klein pak onder den arm.

Bij den hoek van het park aangekomen, stonden zij stil en wierpen zij snel hun pakje over het hek.

Daarop kropen zij zoo snel als apen over het hekwerk en sprongen in de vette aarde van een bloemperk.

Niemand had hen gezien.

Zij gingen snel de beide pakken opzoeken, en volgden toen een smal pad, dat naar een der achterdeuren van het ziekenhuis voerde.

Zij liepen over den grasband teneinde te vermijden dat het grint onder hun voeten zou kraken.

Zij behoefden nu geen gevaar meer te loopen dat zij van den weg af gezien konden worden, want de laan was aan weerskanten met hoog struikgewas beplant.

Toen zij de deur bijna bereikt hadden, stond Hooper stil en greep Forbes bij den arm.

— Weet jij nu wel zeker in welke kamer hij ligt? vroeg hij fluisterend.

— Natuurlijk weet ik het zeker! Ik heb den portier vanmorgen zoo handig ondervraagd, dat ik het precies weet. En bovendien heb ik Jane naar het ziekenhuis gestuurd, zoogenaamd om zich wegens een maagkwaal te laten onderzoeken. Zij is brutaalweg op stap gegaan door het groote gebouw en zij heeft de kamer van onzen man uitgevonden.

— Dan is alles in orde! Heb je het goedje bij je?

— Wat vraag je veel! riep Forbes ongeduldig uit. Je denkt toch niet met een kind te doen te hebben. Natuurlijk heb ik het bij me en voldoende om een geheele familie te vergiftigen, en praat nu niet langer maar doe je goed aan!

De beide moordenaars openden ieder hun pak en haalden er een verplegersuniform uit.

Zij trokken deze snel over hun eigen goed aan en schreden toen voorzichtig naar de deur.

Hier stonden zij opnieuw stil en Forbes fluisterde:

— Het is op de eerste verdieping, aan de tuinzijde, drie ramen links van deze deur af gerekend. Wij kunnen ons niet vergissen!

De beide bandieten wierpen een blik naar boven.

De ramen van de eerste verdieping bevonden zich op nauwelijks drie meter van den grond.

Forbes keek om zich heen.

Zijn scherpe oogen hadden op eenigen afstand spoedig een kleine tuinmansloods bemerkt.

— Wij moeten een ladder hebben, fluisterde hij.

De beide schurken liepen naar de loods, openden zonder eenige moeite de deur en haalden er eene ladder uit.

Zij droegen het voorwerp snel naar de achterzijde van

het huis en zette het tegen den muur onder het derde raam van de deur af gerekend.

Forbes zete het eerst den voet op de onderste sport.

— Volg me, beval hij kortaf.

— Waarom? vroeg Hooper, kun je het alleen niet af?

— Ja wel, antwoordde Forbes grimmig, maar ik wil dat gij er bij zijt. Hij mocht eens wakker worden en dan moet er snel en vlug gehandeld worden.

Hooper haalde de schouders op, maar hij volgde niettemin zijn medeplichtige toen deze de ladder beklom.

Deze had spoedig het raam bereikt.

Hij trachtte eerst voorzichtig het open te duwen, maar daar dit niet ging, haalde hij een boor te voorschijn, boorde een klein gat ter hoogte van de spanjolet, stak er een ijzerdraad door met een haakje aan het einde, en trok daarmee na eenig tasten de spanjolet terug.

Daarop haalde hij het ijzerdraad weder terug en maakte het gat in het hout met wat stopverf weder zorgvuldig dicht.

Forbes had dit alles met zooveel eindelooze voorzichtigheid en zoo behoedzaam gedaan, dat het bijna een half uur duurde, voor hij het raam kon openduwen.

Daarvoor bevond zich een dik bruin gordijn.

Nadat hij het raam geheel en al had open geduwd, hetwelk weer vijf volle minuten duurde, kroop Forbes als een slang naar binnen.

Hooper klom nog eenige treden hooger.

Forbes deed voorzichtig de gordijnen vaneen en wierp een blik in de ziekenkamer.

Er hing een onaangename, onbeschrijfelijke lucht van medicijnen, jodeform en menschelijke uitwasemingen.

Het vertrek was slechts zeer spaarzaam verlicht door een klein nachtlichtje dat op een tafeltje bij het bed stond.

Daarop bevonden zich bovendien nog een waterkaraf en een half gevuld glas, benevens enkele fleschjes, een halve citroen en nog enkele andere voorwerpen.

De scherpe oogen van Forbes zochten het vertrek verder af.

Eindelijk bleven zij op het bed rusten.

Daar lag een man blijkbaar in diepe rust verzonken.

Zelfs zijn ademhaling was niet te hooren.

Er was niet veel meer van hem te zien dan zijn wit haar, en een stukje van zijn vermagerde wang.

Forbes sloop de kamer iets verder binnen.

Toen viel zijn oog op de hand van den zieke die van het bed afhing.

Eenige oogenblikken bleef Forbes naar die beweginglooze hand staren.

Toen vermande hij zich.

Hij greep in zijn vestzakje en haalde er een zeer klein flaconnetje uit waarvan hij den inhoud ledigde in het half gevulde glas.

Zijn hand sidderde zelfs niet toen hij dit vreeselijke werk verrichtte.

Daarop vestigde hij weder den blik op den man in het bed, dien hij ten doode gedoemd had.

Deze scheen zich niet te hebben bewogen.

Even bleef Forbes toezien, terwijl Hooper over het raamkozijn leunde, gereed om zijn makker bij te staan, wanneer dat noodig mocht blijken.

De zieke was echter blijkbaar zoo verzwakt en sliep zoo zwaar, dat hij volstrekt niets bemerkte had van alles wat er gebeurd was.

Op zijn teenen sluipend, en geen oog van het bed afwendend, bereikte Forbes het raam weder.

Hooper was de ladder reeds weder afgedaald.

De giftmenger sloeg op zijn beurt zijn been over het kozijn, nadat hij nog een laatsten blik door de gordijnen had geworpen.

Het laatste wat zijn blik getroffen had, was de beweginglooze, als een klauw gekromde, witte hand.

Hij trok het venster weder dicht, daalde de ladder af, nam zijn witte verplegersmuts af en wischte zich het zweet van het voorhoofd.

— Wat scheelt je? vroeg Hooper verbaasd. Alles is toch goed afgelopen?

Forbes knikte.

— Waarom ril je dan als een juffershondje? Je hebt zoiets toch wel eens meer gedaan? Krijg je gewetenswroegingen op je ouden dag?

Forbes hief dreigend zijn zware vuist tegen zijn makker op.

— Zwijg, of ik sla je tegen den grond! siste hij. Als je het dan weten wilt, die witte klauw heeft me van streek gemaakt! Ik heb nooit zoo iets gezien!

Hooper haalde de schouders op.

— Je wordt kindsch, bromde hij. Kom laten we maar gauw de ladder weder weg brengen en de plaat poetsen, we hebben hier niets meer te maken.

De beide ellendelingen namen de ladder op en brachten haar weder naar de loods, waarvan zij de deur weder sloten.

Daarop ontteden zij zich van hun verplegersuniform en paktten deze weder in den doek.

Ten slotte snelden zij het pad, waarlangs zij gekomen

waren, weder af, overtuigden zich dat de weg veilig was en klommen weder over het hek.

Toen ijlden zij weg, alsof de duivel hen op de hielen zat...

Den volgenden morgen bevatten alle Londensche bladen het volgende bericht:

„Opzienbarende Moordaanslag in het Haymarket Ziekenhuis. Naar de directeur van ons best bekende ziekenhuis ons mededeelt, heeft daar in den afgelopen nacht een zonderlinge moordaanslag plaats gehad, die slechts door een wonderbaar toeval verijdeld is.

In genoemd ziekenhuis werd eergisteren een man gebracht wiens naam voor vele Londenaren geen onbekende klank zal hebben.

Wij bedoelden Rinaldo Bossi, bijgenaamd „de koning van het Valscherm”, die op vorige kermis- sen reeds herhaaldelijk de aandacht trok door zijn verbazingwekkende toeren.

Sedert eenigen tijd was Bossi ziek en de genees- heeren hadden reeds de hoop opgegeven hem in het leven te kunnen houden. Hij had volkomen rust noodig en een zeer zorgvuldige verpleging en men kan zich wel voorstellen dat deze hem niet te beurt vielen in de kleine houten loods, waar de artisten van het circus Saltarelli logeerden. Het lot bracht echter den bekenden philanthroop Lord William Aberdeen op zijn weg en deze nam de taak op zich voor de verpleging van den zwaar zieken luchtvaarder zorg te dragen.

Bossi werd dan ook op aandringen van dezen alom bekenden menschenvriend, naar een der beste kamers van het Haymarket ziekenhuis over- gebracht, en een der bekwaamste geneesheeren werd in den arm genomen.

Deze verklaarde dat hij den toestand van Bossi niet hopeloos inzag, maar dat de genezing waar- schijnlijk zeer langen tijd zou duren.

Nadat de zieke echter een vollen dag in het hem aangewezen vertrek had doorgebracht, achtte de geneesheer-directeur het beter hem naar een andere kamer te doen overbrengen, die veel meer zon had, en dit was juist zeer noodig voor het herstel van den zieke.

Hij zou dus zijn kamer ruilen met die van een anderen verpleegde, van wien het er helaas niet meer op aan kwam waar hij lag, daar zijn uren geteld waren.

Deze verandering had gistermiddag plaats: Welnu, de aanslag waarvan wij hier gewagen, was stellig bedoeld op Bossi, en de moordenaars hebben een vergissing begaan.

Zij zijn binnengedrongen in een vertrek, waar reeds eenige uren een lijk lag.....

Hedenmorgen omstreeks zes uur trad een ver- pleegster binnen in het vertrek, hetwelk aanvan- kelijk door Rinaldo Bossi betrokken was.

Een blik op het marmewit gelaat van den man op het bed was voor haar voldoende, om haar tot de overtuiging te brengen, dat de man reeds eenige uren dood was.

Zijn rechterhand hing van het bed af en de vin- gers waren gekromd en stijf.

Zij trad op het nachtkastje toe, maar bleef plot- seling verwonderd staan.

Wat was de reden van die verbazing?

Zij herinnerde zich zeer goed dat zij den vorigen avond zelve voor de helft het glas gevuld had, en wel met schoon water.

Zij had dit meer gedaan uit plichtsbesef, om- dat zij zeer wel wist dat de stervende nauwelijks meer een beweging kon maken en zeker niet in staat zou zijn het glas aan zijn lippen te brengen.

Thans was het glas niet alleen veel voller, maar het water had een zonderlingen, melkachtigen tint gekregen. De verpleegster nam het glas op en rook aan den inhoud. Met bevende hand zette zij het weder neer, en het had weinig gescheeld of zij had het uit haar vingers laten glijden.

Zij ijldte weg alsof zij door booze geesten op de hielen werd gezeten en kwam hijgend met vertrok- ken gelaat in de loge van de portier.

Zij nam de telefoon van den haak die in verbinding stond met het slaapvertrek van den direc- teur.

Met sidderende stem deelde zij mede wat zij zoo even gezien had.

Er viel niet aan te twijfelen — men had gepoogd Bossi te vergiftigen!

Dit wordt althans door de politie aangenomen, daar de verwisseling van het vertrek van de beide vertrekkenden slechts weinige uren plaats had voor- dat de moordenaars het vertrek binnendrongen.

Aan de voetstappen in de zachte klei van een bloembed is het namelijk duidelijk te zien, dat de giftmengers minstens met hun tweeën moeten ge- weest zijn.

Wij zullen niet nalaten onze lezers op de hoogte te houden van het verloop van deze geheimzinnige zaak. Want geheimzinnig is zij zeker, als men be-

denkt dat de politie volkomen in het duister tast betreffende de beweegreden van dezen aanslag op een armen circusartiest!"

HOOFDSTUK VII.

De wilde dieren.

In den loop van dienzelfden dag zwierven Hooper en Forbes over het groote kermisterrein in Hampstead.

Zij waren niet weinig mistroostig over den slechten afloop hunner onderneming dien zij in alle Londensche bladen hadden kunnen lezen.

En zij hadden een duren eed gezworen dat zij zich door deze eerste teleurstelling niet uit het veld zouden laten slaan.

Integendeel hun woede was geprikkeld, nu het Lot als het ware een loopje met hen scheen te nemen.

Zij dachten er dan ook geen oogenblik aan de zaak in het Ziekenhuis op te geven daar zij wel begrepen dat het Josef Jaffray er in de eerste plaats om te doen was, Bossi van het tooneel te doen verdwijnen.

Daar er echter niet aan te denken viel reeds thans een tweede poging te wagen, hadden zij het besluit genomen eerst eens te zien, wat zij op het kermisterrein konden uitvoeren.

— Ken jij die twee kunstmakers van aanzien, vroeg Hooper toen zij geruimen tijd hadden rondgezworven.

Forbes knikte bevestigend.

— Zij zijn eens vlak voorbij mij heen gekomen, nadat zij met hun valscheren waren gedaald.

— Je zou ze dus dadelijk herkennen?

— Zonder mankeeren!

Al pratend waren zij in de nabijheid van de reusachtige circustent gekomen.

Plotseling greep Forbes zijn medeplichtige bij den arm en trok hem in de schaduw van een der tenten.

— Wat is dat? vroeg Hooper verbaasd.

— Zie je daar dat jonge meisje? vroeg Forbes.

— Daar bij die tent? die daar met dien langen kerel staat te praten?

— Ja juist! Dat is Helen Bossi.

— De andere is zeker haar broer?

— Neen, die is veel kleiner, ik ken dien man daar ginds niet! Hij behoort zeker bij den troep, want hij

draagt het kostuum van een cowboy — kijk maar hij heeft een lasso in de hand.

Inderdaad, op ongeveer vijftig meter afstand van de beide schurken stond Helen Bossi te praten met Dick Hegardy.

— Kom mede, fluisterde Forbes, ik moet eens hooren, waar zij het over hebben.

De beide mannen keerden op hun schreden terug en bereikten met een grooten omweg de houten tent, tegen welker achterwand de beide jonge lieden leunden.

Zachtjes sloopen Hooper en Forbes naderbij totdat zij den hoek van de tent bereikt hadden.

Hier stonden zij stil en nu konden zij bijna alles hooren, wat de jongelieden met elkander praatten.

— Ik verzeker je, Helen, dat de „Times" zich vergist, zeide Hegardy op dat oogenblik met een overredenden klank in zijn stem. Ik houd vol dat de aanslag onmogelijk op je vader bedoeld kon zijn. Waarom zou men dien braven ouden man naar het leven hebben willen staan?

— O, ik wilde dat ik je kon gelooven! zeide het jonge meisje op treurigen toon. Ik zelf begrijp het ook niet, dat is waar! en toch — er moet een of ander geheim in het leven van mijn vader zijn, een geheim dat ik niet ken, maar dat hem scheen te drukken.

Een oogenblik zwegen de beide jongelieden.

Toen vervolgde Dick op teederen toon:

— Je moet het je niet al te zeer aantrekken, meisje lief. Ik ben zeker dat alles zal worden opgehelderd. En vertel mij nu eens of je niet bang bent, zoo dicht bij de wilde dieren te moeten slapen!

Helen lachte zachtjes.

— Zou ik daar bang voor zijn? Ik ben reeds zoo gewend daaraan, en vroeger hebben wij dat ook wel eens moeten doen, als er ruimte gemaakt moest worden voor nieuwe artiesten. De nieuwe rekwerkers worden zeer duur betaald en zij zijn als het ware de aristocratie van

onzen stand. Daarom moesten Albert en ik onze vertrekken voor hen ontruimen.

— En daarom laat Saltarelli jullie nu in den stal bij de wilde beesten slapen, gromde Hegardy, terwijl hij zijn woorden vergezeld liet gaan van een venijnigen slag met zijn korten zweep van ossenhuid.

— Kom, kom Dick, je overdrijft, riep het jonge meisje uit. Wij slapen immers niet in den stal, maar er naast.

— Alles goed en wel — maar tusschen den stal van leeuwen en tijgers en jullie vertrek is maar een dun schot, en een ongeluk is gauw gebeurd. Beloof me in 's hemels naam dat jelui goed zullen oppassen. Je weet wel Helen, dat het leven voor mij geen waarde meer zou hebben als ik je zou moeten missen.

— Is dat werkelijk zoo, Dick, vroeg het meisje op zachten toon.

— Vraag je dat nog? Je moet toch reeds lang gemerkt hebben dat ik je innig lief heb en zoodra je vader weder genezen is, waaraan ik niet twijfel, nu Lord Aberdeen er zich mede bemoeid heeft, ga ik naar hem toe en vraag je hand.

Een oogenblik was het stil en toen weerklonk het geluid van een kus.

Het volgende oogenblik knarste het grint onder de voetstappen van den cowboy en het jonge meisje.

Hooper en Forbes draaiden zich haastig om en deden alsof zij daar toevallig aan het wandelen waren.

Langzamerhand versnelden zij hun pas en spoedig hadden zij een kleine tent bereikt, waar allerlei verschijningen verkocht werden.

Zij zochten een cenzaam plaatsje uit en bestelden iets te drinken.

Geruimen tijd zaten zij zwijgend tegenover elkaar, met de armen op het tafelblad gekruist.

Nu en dan wierpen zij elkander een steelschen blik toe.

Forbes was de eerste die weder sprak.

— Ik geloof, maat, dat jij precies hetzelfde denkt als ik, is het niet zoo?

— Dat kon wel eens waar zijn, antwoordde Hooper grinnikend.

— Heb je het gehoord van de wilde dieren?

— Heel goed.

— En van het dunne schot?

— Dat spreekt vanzelf!

— En wat denk je nu wel?

— Wel Forbes, ik denk juist hetzelfde wat jij denkt. De beide schurken barstten in lachen uit.

Toen schoven zij nog wat dichter naar elkaar toe, uit vrees dat men hun zou hooren, ofschoon de cantine op dat oogenblik geheel verlaten was, op de kellnerin na, die lusteloos in een krant zat te lezen.

Toen begon Forbes weder, terwijl hij zijn stem zoo laag mogelijk liet dalen:

— Wij zullen ons aanbieden als oppassers. Ik heb zoo'n baantje vroeger al eens aangenomen en mijn handen zullen niet verkeerd staan.

— En dan?

— Wel, dan zullen wij wel gelegenheid hebben om een gat uit het schot te zagen en de lieve diertjes los te laten op het gunstige oogenblik.

— Maar daarvoor zouden wij toch eerst de inrichting moeten onderzoeken.

— Natuurlijk, en dat gaat juist het beste, wanneer wij ons als oppassers uitgeven.

— Maar, ze zullen ons toch dadelijk verdenken — als de zaak achter den rug is.

— Dat mogen zij gerust doen, maar dat zullen wij natuurlijk niet afwachten en tijdig de plaats poetsen. Dat zij ons hier in Londen zouden terug vinden is onmogelijk, want het spreekt van, zelf dat wij een anderen naam opgeven.

Hooper krabde zich achter de ooren.

— Ik mag lijden dat het lukt, zeide hij aarzelend, maar het lijkt mij een gevaarlijk werkje.

— Hoor eens Hooper, het spreekt van zelf dat wij die duizend pond sterling niet kunnen verdienen met vliegen vangen. Je moet er je huid voor wagen, net als ik. Durf je er niet aan, zeg het dan eerlijk — dan doe ik het eenvoudig alleen en steek de duizend pond zelf op.

— Neen, zoo is het niet bedoeld, zeide Hooper haastig, bevreesd dat zijn aandeel hem zou ontgaan.

— Vooruit dan, drink je glas leeg, dan maken wij er direct werk van.

De beide mannen betaalden hun vertering en vroegen aan de kellnerin of er geen werk zou zijn bij Saltarelli.

— Daar is altijd wel werk, antwoordde de kellnerin. Er loopen er aan zoo'n circus voortdurend weg, Ga maar eens hooren bij den werkbaas die zich meestal bij die dikke juffrouw aan de kas bevindt, — daar is hij verliefd op, moet je weten.

Hooper en Forbes achtten het geraden, dit als een goede grap te beschouwen en barstten in lachen uit, hetgeen de kellnerin veel genoeg scheen te doen.

Daarop verlieten zij de cantine en richtten hun schreden naar de groote tent.

De kellnerin bleek goed gezien te hebben.

Aan de kas zat een zeer zwaarlijvige dame van onze kerk leeftijd, en naast haar op een wankelenden tabouret, zat een man in zijn hemdsmouwen, met den hoed achter op het hoofd geschoven en een reusachtige sigaar in den mond houdend, die druk bezig was haar het hof te maken.

Met den hoed in de hand traden Hooper en Forbes naderbij.

— Niets voor ons te doen, baas? vroeg Forbes.

De werkbaas schoof zijn hoed nog wat meer naar achter, rolde zijn geweldige sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen en vroeg:

— Wat voor werk?

— Van alles, baas, antwoordden de twee schurken tegelijkertijd.

— Stallen aanvegen?

— Best, baas.

— Dan heb ik voor een van jelui werk!

Hooper en Forbes keek elkaar teleurgesteld aan.

Toen hernam de laatste:

— Ik ben heel vertrouwd bij paarden, olifanten en wilde beesten, baas, met Barnum en Baily gereisd.

De werkbaas schoof zijn hoed nu met een ruk naar voren zoodat hij op den punt van zijn neus kwam.

Hij wierp het hoofd achterover en keek onder den hoedrand door den vrager eenige oogenblikken aan.

— Het is goed! zeide hij kortaf. Ik wist niet dat gij met wilde beesten had omgegaan. Kun jelui direkt in dienst komen?

— Als het moet, ja baas!

— Ga dan maar naar de stallen en zeg dat het goed is en dat baas Collins jelui gestuurd heeft.

— Dank je wel, baas! riep Forbes uit.

Op het oogenblik dat baas Collins zijn hoed weder in zijn oorspronkelijken stand terug schoof en zich opnieuw met vollen ijver aan de dikke dame in het nauwe kashokje wilde wijden, kwam Dick Hegardy aanslenteren.

Hij scheen de laatste woorden gehoord te hebben.

— Nieuw werkvolk, vroeg hij onverschillig, terwijl hij Hooper en Forbes eens opnam.

— Ja, zooeven aangenomen, antwoordde de werkbaas. Voor den stal en de leeuwen!

Dick klapte zachtjes met zijn lasso tegen het leder van zijn wijde rijbroek.

Hij keek Forbes en Hooper nogmaals aandachtig aan en zeide toen:

— Zoo!

Het was slechts een zeer kort woordje, maar als Forbes een zeer goed menschenkenner geweest was, dan zou hij zich in den klank niet vergist hebben en misschien zijn plan nog eens aan een nadere beschouwing hebben onderworpen.....

Dick had zich afgewend en de beide schurken haastten zich, hun taak te gaan verrichten.

Zij konden nauwelijks hun vreugde verbergen dat alles zoo vlug in zijn werk was gegaan.

Het toeval was hun buitengewoon gunstig geweest!

Zij behoefden niet lang te zoeken voor zij de stallen gevonden hadden, waarvan een klein gedeelte was afgezonderd als verblijf voor de wilde dieren.

Daar de voorstelling pas over een uur zou beginnen stonden alle paarden, ongeveer veertig in aantal, rustig voor hun ruiven.

Een paar stalknechts waren onder toezicht van den chef piqueur bezig met het voederen van de dieren, het roskammen van een paar kostbare paarden of het schoonmaken van den stal.

Forbes trad op den piqueur toe en zeide:

— Neem mij niet kwalijk dat ik u stoer — wij zijn door baas Collins gestuurd. Mijn maat hier komt in den stal en ik zal voor de wilde beesten zorgen!

De piqueur nam den man eens op.

Toen zeide hij:

— Als baas Collins jelui stuurt is het in orde! Daar ginds is de deur van den kleinen stal, waar de kooien staan! Ga maar naar binnen, ik geloof dat de temmer juist bezig is met voeren.

De beide mannen begaven zich naar de aangewezen deur en duwden haar open.

Zij bevonden zich nu in den stal, waar de kooien van de wilde dieren stonden.

Er waren daar vier groote leeuwen, allen in een afzonderlijk hok opgesloten en zes tijgers, benevens een paar beren.

De kooien waren aan weerszijden van een vrij breede gang gerangschikt en in het midden van deze gang stond de temmer, een krachtig gebouwd man, die uit een groote ijzeren bak telkens een stuk paardenvleesch nam, rauw en bloederig, en dit aan de brullende dieren toewierp, door de tralies van de kooien heen.

Van tijd tot tijd stak een der tijgers zijn klauw door de tralies, en dan moest de temmer snel terugwijken.

om zich voor de vreeselijke nagels in veiligheid te brengen.

Hij keek de beide binnenkomenden verbaasd aan en vroeg toen:

— Wie heeft jullie verlof gegeven om hier binnen te komen?

— Baas Collins, mijnheer, zeide Forbes, wij zijn zonder werk, mijn kameraad hier is aangenomen als stal-knecht en ik ben hierheen gezonden omdat gij wel een oppasser kon gebruiken.

De temmer keek Forbes even aan en vroeg toen:

— Ben je gewend met wilde dieren om te gaan?

— Ik heb het in Amerika een jaar lang gedaan, mijnheer.

— Het is goed — dan kun je hier blijven. Maar ik raad je aan een weinig voorzichtig te zijn met Sultan, mijn grooten Barbarijschen leeuw in dien hoek daar, want hij is in een prikkelbare stemming en dan valt er niet met hem te spotten.

Forbes keek naar het hem aangewezen dier dat met zijn groote geelgroene oogen onafgebroken en kwaadaardig zijn meester aanstaarde.

Toen Forbes naar de kooi toeging, ging de leeuw op zijn achterste pooten staan, zwiepte den vloer van zijn kooi met zijn langen staart en stiet een zoo hevig gebrul uit, dat Forbes bleek van schrik achteruitsprong.

— Je ziet het, hernam de temmer kalm. Ik zou het je dus aanraden, uit zijn nabijheid te blijven. Hij heeft mij reeds eens zoo toegetakeld, dat ik een volle maand in het ziekenhuis heb moeten doorbrengen, maar toch wil ik hem niet wegdoen, want zooals gij ziet is hij een mijner mooiste dieren!

Het voederen was nu afgelopen.

De temmer nam den ledigen emmer weder op en hernam toen:

— Daar in dien hoek is uw brits! Je bent toch zeker niet bang om bij de beesten te slapen?

— In het geheel niet, mijnheer, antwoordde Forbes.

— Zooveel te beter! Ik ga mij nu kleeden voor de voorstelling. Je ziet, dat de kooien op rollen staan. Deze tent staat door een overdekte gang in verbinding met den circus. Over een uur begint de voorstelling en dan moet je die kooien met iemand van het stalpersoneel tot binnen in de tent rijden. Vervolgens moet je ook helpen bij het opzetten van de ijzeren kooi in den circus. Mijn andere bediende zal je nog wel het een en ander mededeelen.

De temmer groette Forbes met een korten hoofdknik en verliet daarop den stal.

Zoodra het geluid van zijn voetstappen was weggestorven, wierpen de beide ellendelingen elkander een veelbeteekenenden blik toe.

— Tot dusver is het prachtig gegaan! fluisterde Forbes.

— Het kon niet mooier! Het is of het lof het zoo be-slist heeft.

— Zou de tweede bediende hier ook slapen?

Hooper wierp een blik om zich heen.

— Neen, ik zie maar één krib, zeide hij. Hij zal in den paardenstal slapen. En nu zullen wij de zaak eens gaan onderzoeken.

De beide schurken liepen den kleinen stal ten einde en stonden eindelijk stil voor het tusschenschot, waartegen de kooi van den leeuw Sultan was geplaatst.

Het dier keek hen met loerende oogen na, terwijl zij het schot onderzochten.

Nadat dit geschied was, wierp Forbes een blik naar de zoldering en knikte goedkeurend.

Juist boven de kooi bevond zich in het platte dak een klein vierkant raam, hetwelk van binnenuit kon worden opengezet door middel van een ijzeren stang.

Op dit oogenblik stond het raam schuin open.

Forbes greep de stang en duwde hem nog verder omhoog.

Hij keek Hooper aan en er gleed een duivelsche glimlach over zijn lippen.

— Het zal zoo gemakkelijk gaan, dat wij er bijna geen eer aan beleven, zeide hij grinnekend. Dat schot is zeer dun — wij zullen wachten tot er niemand in de buurt is en er dan een vierkant stuk uitzagen, groot genoeg, om dien kwaadaardigen sinjeur daar ginds er door te laten.

Aan dat uitgezaagde stuk bevestig ik, als alles in slaap is, een stuk touw, klim uit het raam, open van het dak uit de kooi, trek vervolgens aan het touw, zoodat het stuk uit het schot valt — en dan zal de honger en de woede van het beest de rest wel doen!

Hooper gaf zijn vriend een harden klap op de schouders.

— Dat heb je prachtig bedacht, riep hij uit.

Forbes gevoelde zich blijksbaar door dezen lofgeleid.

— Nu zullen we ons eerst even overtuigen of de slaapkamers van de jonge lieden werkelijk hier naast zijn, en dan moeten we ergens een zaag zien op te scharrelen.

Zij verlieten den wilden beestenstal weder langs denzelfden weg en overtuigden zich dat het slaapyvertrek

van broeder en zuster, door een breed kamerschut in tweeën gescheiden, zich aan de andere zijde van den stal bevond.

— En nu gauw een zaag! bromde Forbes.

Snel gingen de beide schurken op onderzoek uit.

Het duurde eenigen tijd voor zij de herstelplaats gevonden hadden, waar allerlei toestellen van den circus, die in het ongereede waren geraakt, weder hersteld werden door een smid en een timmerman, die deel uitmaakten van den grooten troep, maar bij de avondvoorstellingen tevens dienst moesten doen als piqueur.

Forbes slenterde naar binnen, zeide dat hij zooveen door baas Collins in dienst was genomen en vroeg een zaag te leen.

De timmerman gaf er hem een, niet zonder wat moppen en Forbes verwijderde zich weder.

Halverwege kwamen zij Dick Hegardy tegen.

— Die kerel met die lederen broek bevat me niets, bromde Hooper. Zie je wel hoe hij ons aankijkt?

Het moet gezegd worden dat de blik van den cowboy niet bepaald van vriendschappelijke gevoelens jegens de beide nieuwelingen getuigde.

Hij zwaaide wat met zijn lasso en floot zachtjes tusschen zijn lippen.

De waarheid gebiedt te erkennen dat de brave kerel overal spoken zag, daar hij Bossi, voor deze naar het ziekenhuis werd overgebracht, met een duren eed had bezworen, dat hij zijn beide kinderen als zijn oogappels zou bewaken.

— Waar ga jij met die zaag heen, vroeg hij, toen Forbes vlak bij hem was.

— Een klein karweitje opknappen, mijnheer, zeide de misdadiger onderworpen. Er is iets aan een van de kooien gebroken.

— Zoo! was alles wat Hegardy antwoordde.

Voor de tweede maal had hij thans dit korte woordje uitgesproken, en voor de tweede maal lag er een onuitgesproken gedachte in, welke Forbes voor een vreeselijk lot had kunnen behoeden — als hij haar gekend had!

De beide mannen verwijderden zich en Hegardy keek hen eenigen tijd zwijgend na.

Toen bromde hij in zichzelf:

— Ik wil mij aan mijn eigen lasso ophangen, als ik het gezicht van die twee kerels vertrouw! Zij zien er uit als de moordenaars in een spektakelstuk. Vriend Hegardy, ik geloof dat je er verstandig aan zult doen, als je een oogje op die twee mannen houdt! Maar kom het wordt tijd — mijn nummer zal aanstonds beginnen!

De dag verliep, en gedurende den avond, toen al het personeel aan den maaltijd zat, bereiden Hooper en Forbes hun vreeselijk plan voor.....

De avondvoorstelling was afgelopen.

Sultan, de groote leeuw, was zoo wild geweest dat de temmer het dier niet had durven vrijlaten.

Het was duidelijk dat het dier zich in een zeer opgewonden toestand bevond.

Het was nu ongeveer twaalf uur in den nacht.

Reeds hadden alle leden van het circus vermoed zich ter ruste gelegd.

In den stal van de wilde dieren was het nu stil.

Men hoorde niets dan een eigenaardig zacht tikken — het werd veroorzaakt door de nagels van den grooten leeuw, die rusteloos door zijn nauw hok op en neer liep, nu en dan stilstaande en zijn neus tegen de tralies van de deur wrijvende, of liever van het hekwerk, hetwelk de kooi afsloot, en dat naar boven kon worden opgetrokken.

Van tijd tot tijd liet het dier een dof gebrom hooren.

In zijn hoek lag Forbes op zijn brits.

Alles was voor den aanslag gereed.

Het vak was zorgvuldig uitgezaagd en daarna weder ingezet, en daar het hout aan den anderen kant niet met behangselpapier was beplakt, was er, vooral in de halve duistennis, niets van te zien.

Boven aan het vak was een ring bevestigd en daaraan een touw.

Dit alles had Forbes gedaan nadat de temmer voor de laatste maal naar zijn dieren was gaan zien.

Juist om half een werd de deur naast den paardenstal geopend en trad Hooper binnen, die daar geslapen had.

Hij trad op de brits toe en schudde Forbes bij den arm.

— Is alles klaar, fluisterde bij bijna onhoorbaar.

Forbes knikte toestemmend.

Hij stond op en nu slopen de beide moordenaars zachtjes naar het schot.

Forbes overtuigde zich dat het touw stevig aan den ring bevestigd was en zette toen een ladder tegen de onderzijde van het luik, hetwelk zich juist boven den middengang bevond.

Het was een zeer donkere nacht.

Forbes greep de stang van het raamluik en duwde die voorzichtig geheel open.

Daarop ging hij de stallantaarn midden in den doorloop zetten.

— Waarvoor dient dat, vroeg Hooper zachtjes.

— Nu zal de leeuw er minder gauw toe komen naar den stal te loopen, antwoordde Forbes. Wilde dieren zijn altijd schuw voor licht in de duisternis. Neem die stang met dien haak daarginds en klim vooruit.

Hooper nam een ijzeren stang, aan het einde van een weerhaak voorzien, die diende om de wilde dieren in bedwang te houden en krom de ladder op.

Spoedig had hij het platte dak bereikt.

Forbes nam het einde van het touw tusschen zijn tanden en krom op zijn beurt tegen de ladder op.

Zoodra hij het dak bereikt had, trok hij de ladder voorzichtig naar zich toe en legde haar naast zich neder.

— Geef de stang, bromde hij toen.

Hooper reikte hem het voorwerp toe.

Forbes stak de stang door de opening van het luik en tastte even rond totdat hij den weerhaak onder de bovenste dwarsstang van de ijzeren valdeur voelde stuiten.

Toen trok hij de stang weder naar zich toe.

Met een zacht knarsend geluid ging de valdeur naar boven.

Sultan scheen even zijn rusteloozen loop te staken, uit verbazing over wat hij daar zag gebeuren.

Toen stak hij den kop naar buiten — vervolgens beide pooten — en toen sprong hij lenig en onhoorbaar als een kat op den grond.

Forbes liet de valdeur weder zakken.

Maar een zacht geraas achter hen deed de beide schurken plotseling ophouden.

Het volgende oogenblik waren zij opgesprongen!

Zij waren niet meer alleen!

Op slechts weinige meters afstand van hen verhief zich een donkere gedaante!

Het was Dick Hegardy!

— Wat voeren jellui daar uit? Wat moet dat betekenen?

Geen antwoord.

— Moet ik het nog eens vragen, klonk opnieuw de dreigende stem, en tegelijkertijd deed Dick Hegardy een paar passen op de beide schurken toe: Wat gebeurt hier?

Nog steeds bewaarden de beide ellendelingen het stilzwijgen.

Beiden hadden tegelijkertijd naar hun zak getast.

Zij begrepen wel dat hun plan voor goed mislukt zou zijn, als zij den cowboy gelegenheid gayen zich te overtuigen van wat er geschied was.

— Ik had dus wel gelijk dat ik jullie wantrouwde,

ging Hegardy voort, terwijl hij nog dichterbij trad. Jellui fasie heeft me nooit erg aangestaan. En nu als de weerlicht van het dak af als je tenminste niet wil dat ik je er afsmijt.

Maar op hetzelfde oogenblik wierpen de beide schurken zich op den cowboy.

In hun hand hielden zij ieder een mes met breed lemnet gekneld.

— Zoo, zoo, is dat de kwestie, riep Dick Hegardy uit. Het schijnt dus een ernstige zaak te zijn. Nu, kom maar op! Het is wel geen eerlijke partij, maar ik ben jullie man!

Hij had deze woorden nog niet eens uitgesproken of Hooper duikelde als een konijn eenige malen om en om, tot hij vlak bij den rand van het dak terecht kwam.

Voor het eerst liet Forbes een gebrom van woede hooren.

Tot dusver had hij gezwegen uit yrees dat het luide spreken anders menschen naar de plek zou lokken.

Nu wierp hij zich met opgeheven dolk op den cowboy.

Maar hij had met een sterke tegenpartij te doen!

Hegardy wachtte hem kalm af, greep zijn rechter pols voor het wapen kon dalen, en wrong het hem uit de hand.

Daarop greep hij hem om het middel, tilde hem als een kind op en wierp hem met geweld op het dak.

Forbes was echter weer dadelijk overeind en wilde woedend op zijn vijand toestormen.

Maar in zijn razende drift had hij het dakluik niet gezien.

Hij struikelde over den rand — deed nog een stap — en viel toen onder het slaken van een vreeselijken gil in den stal, waar de leeuw zachtjes brommend en met zwiependen staart rondliep.

Hegardy liep voorzichtig naar het dakluik toe waardoor hij zijn tegenstander zoo plotseling had zien verdwijnen en boog zich daarover.

Een kreet van ontzetting ontsnapte hem.

De groote leeuw had zich met een vreeselijk gebrul op Forbes geworpen, nog voor deze had kunnen opstaan.

Nogmaals weerklonk een verschrikkelijke gil — toen het kraken van de beenderen in den muil van het roofdier — en toen werd alles stil.

Hegardy hoorde nu niets meer dan het tevreden gegrom van den leeuw.

Hoewel hij het dier slechts zeer onduidelijk onder-

scheidde bij het licht van de stallantaarn, bedacht Hegardy zich toch geen oogenblik.

Hij trok zijn geweldige cowboy-revolver, mikte door het luik op het monster en yuurde snel achtereen eenige malen zijn wapen af.

Met een verschrikkelijk gebrul sprong de leeuw op, zoo hoog, dat Hegardy een oogenblik meende zijn kop te kunnen aanraken.

Blijkbaar had hij het dier doodelijk gewond.

Intusschen was het heele circus in rep en roer — overal hoorde men angstige kreten, gemengd met het gehinnik der doodelijk beangstigde paarden die woedend aan hun halsters rukten.

Men kwam met licht toesnellen.

De temmer was de eerste die den stal binnentrad van de wilde dieren, die opgewonden en luid brullend in hun kooien heen en weer liepen, daar de lucht van het bloed hen geprikkeld had.

De temmer droeg een lantaarn in de linkerhand en een revolver in de rechter, maar hij behoefde er geen gebruik meer van te maken, want de leeuw was dood.

Hegardy liet zich nu door het dakluik zakken en verklaarde aan het toegestroomde personeel wat er geschied was.

Eenigen snelden weg, om naar den anderen misdadiger te zoeken, die zich echter wegens de duisternis had weten te redden.

Albert en Helen, die zich in allerijl eenige kleeren hadden omgeworpen, kwamen nu op hun beurt toesnellen.

— Gij hebt uw leven aan Dick Hegardy te danken, zeide de temmer op ernstigen toon. Ik heb zooeven gezien dat die beide boosdoeners een vierkant stuk uit het tusschenschot hadden gezaagd, zij zijn daarop naar het dak geklommen en hebben van daar het luik van de kooi opengetrokken! En als Dick Hegardy er niet geweest was, dan zoudt gij nu waarschijnlijk door Sultan verscheurd zijn! Ik betreur natuurlijk zeer den dood van mijn prachtige leeuw, maar het dier zou toch nooit meer te gebruiken zijn geweest, nu het eenmaal menschenbloed heeft geproefd! En wat dien kerel daarginds betreft, wij behoeven er zelfs geen dokter meer bij te halen en Sultan heeft hem eerst de beide armen verbrijzeld en toen zijn hersenpan als een leege eierschaal ingeslagen! Neen, wij hebben hier geen dokter maar een kommissaris van politie noodig!

HOOFDSTUK VIII.

Een laatste poging.

Den volgenden dag stond het opzienbarend geval reeds in alle geuren en kleuren in de Londensche bladen.

Een dergenen die het bericht las, was Josef Jaffray.

Hij verbleekte vreeselijk en balde zijn vuisten tot de nagels hem in het vleesch drongen.

— Die ezels, mompelde hij in zichzelf. Dat zij met zijn beiden dien ellendigen cowboy niet meester hebben kunnen worden! Nu moeten wij alles over doen! De zaak heeft slechts een goeden kant — dat is dat ik een van mijn handlangers met goed fatsoen kwijt ben! Nu moet ik aanstonds naar dien Hooper toe, want hij kan mij helpen nog een poging te wagen, daar hij met de inrichting van het terrein vertrouwd is.

Na deze kleine alleenspraak, vermomde Jaffray zich opnieuw en begaf zich naar Houndsditch, waar hij zoo lang bleef zoeken tot hij Hooper gevonden had,

En met dezen beraamde hij een nieuw, duivelsch plan.

De tweede die het bericht las, was John Raffles, de Groote Onbekende.

Charly Brand zat tegenover hem aan de ontbijttafel en was eveneens in de lezing van een der ochtendbladen verdiept.

Bijna tegelijkertijd legden de beide vrienden hun blad weg en wierpen elkander een veelbeteekenenden blik toe.

— De zaak bereikt snel haar hoogtepunt, begon Raffles op ernstigen toon. Het is duidelijk dat er iemand is die groot belang heeft bij den dood, niet alleen van den ouden Alfred Hadow, maar ook diens kinderen wil vermoorden! Het is vreeselijk als men zoo in het duister moet strijden!

Hij stond op en liep eenige malen het vertrek op en neer,

Toen stond hij voor Charly stil en klopte hem op den schouder.

— Wij zullen niet bij de pakken neerzitten, mijn jongen! Kleed je spoedig aan, wij gaan nog eens naar het kantoor van dien neef!

— Wat wil je er doen?

— Eens rondkijken, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Ons onderzoek heeft anders niet veel resultaat opgeleverd de laatste maal.

— Toen waren de omstandigheden ons misschien ongunstig, kom, laten wij maar gaan!

De beide vrienden verlieten even later het huis en lieten zich door Henderson den chauffeur weder naar het kantoor van Jaffray brengen.

— Wacht hier maar, Henderson! zeide Raffles tot den chauffeur nadat zij waren uitgestapt.

Zij gingen het groote kantoor weder binnen waar zij door den bankier ontvangen werden.

Raffles had niet zulk een ijzersterk geheugen voor gelaatstrekken moeten hebben als hij niet aanstonds den doofstommen klerk met zijn bleek gelaat gemist had.

— Waar is de klerk die aan deze tafel gezeten heeft, vroeg hij.

De kassier haalde zijn schouders op.

— Hij is een paar dagen geleden ontslagen, mijnheer.

— Ontslagen! riep Raffles verbaasd uit, en toch was hij hier reeds lang in dienst?

— Ja, mijnheer, wat zal ik u zeggen, onze patroon is wel eens wat kort aangebonden.

— Waar is uw patroon? Ik zou hem graag eens spreken!

— Dan komt gij te laat, mijnheer, hij is reeds een uur geleden vertrokken en hij keert pas terug als wij hier reeds zijn heengegaan.

— Dat is jammer, want ik had hem gaarne willen verzoeken dien armen ouden man in dienst te willen houden!

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Kunt ge mij zijn adres ook geven? Misschien kan ik wel iets voor hem doen!

— Wel zeker, mijnheer, ik zal het dadelijk voor u laten opschrijven.

De kassier gaf eenige bevelen.

Raffles verzilverde weer een paar effecten en eenige minuten later had hij het kantoor weder verlaten en met Charly weder in de auto plaats genomen, nadat

hij den chauffeur een adres in een der Noordelijke voorsteden gegeven had.

Een half uur later stond de auto stil voor een oud verveloos huis.

Raffles beval Henderson te wachten en snelde met Charly de trap op, nadat hij de straatdeur had opgeduwd.

Een buurvrouw wees hen den weg naar de woning van Jeakes, waar een jonge vrouw de beide heeren eenigszins verbaasd en verlegen ontving.

— Is mijnheer Jeakes misschien uw vader? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw schuchter.

— Is hij thuis?

— Ja, maar mijn vader is ongesteld, mijnheer!

— O, wij willen hem niet lang ophouden en ik geloof waarlijk, dat ik hem van dienst zal kunnen zijn.

— Wilt gij mij dan toestaan, dat ik bij dat gesprek tegenwoordig ben, mijnheer? Mijn vader begrijpt mij, ondanks zijn doofstomheid zeer vlug, en zodoende zult gij u heel wat tijd kunnen besparen!

— Ik verlang niets liever, miss, zeide Raffles. Ik zal gaarne van uwe goede diensten gebruik maken.

Het jonge meisje geleidde de beide mannen nu naar een zeer eenvoudig maar zindelijk vertrek, waar de oude doofstomme klerk op een bed lag uitgestrekt.

Hij scheen zeer ziek te zijn, maar hij richtte zich toch dadelijk overeind, toen hij Raffles herkende en zijn oogen begonnen te schitteren.

Raffles trad op het bed toe en drukte den ouden man de hand.

Toen nam hij plaats op den stoel dien het jonge meisje hem had toegeschoven en begon:

— Ik heb u eenige dagen geleden gezien in het kantoor van Jeffrey. Zijt gij daar ontslagen?

De klerk had voortdurend zijn dochter aangezien, die hetgeen Raffles zeide met onbegrijpelijke vlugheid dadelijk in de vingertaal overbracht, welke vader en dochter volkomen meester waren.

De klerk knikte haastig. Zijn oogen fonkelden en aanstonds antwoordde hij bevestigend door middel van zijn vingers, welke taal het jonge meisje aan Raffles overbracht — die zich uit voorzichtigheid maar hield, of hij deze taal niet minstens evengoed kende!

— Mag ik weten, waarom gij ontslagen zijt na er zoovele jaren in dienst te zijn geweest?

De oogen van Jeakes kregen een harde uitdrukking. Snel bewogen zich zijn magere vingers.

— Omdat ik Jaffray betrapt heb! Hij weet, dat ik een geheim van hem ken, dat hem in het tuchthuis kan brengen, en misschien wel naar de galeien!

— Zeg mij dadelijk, wat gij weet! riep Raffles uit. Uwe mededeelingen kunnen van groot gewicht zijn voor een man, die nog steeds onder de verdenking van een groot misdrijf rust!

Jeakes richtte zich met moeite op.

Zijn handen, die op het dek lagen uitgespreid, beefden.

En daarop vernam Raffles het volgende, door bemiddeling van de dochter van den doofstomme:

— Ik wil u in mijn vertrouwen nemen, mijnheer!

Van het eerste oogenblik dat ik u zag, dacht ik bij mij zelf: dat is de man, die je zou kunnen helpen, om een groot onrecht goed te maken! Gij moet dan weten, dat ik lange jaren geleden klerk was op het kantoor van den ouden heer Hadow, die mij in dienst had gehouden, ofschoon ik door een vreeselijk ongeluk doofstom was geworden.

Alfred en zijn neef, Josef Jaffray waren beiden op het kantoor werkzaam. De eerste was verliefd op een schoon jong meisje, dat zijn liefde scheen te beantwoorden. Maar het noodlot wilde, dat ook Jaffray haat hartstochtelijk lief had — en Jaffray was een slecht mensch, mijnheer! Door alle middelen trachtte hij het jonge meisje van den jongen Hadow afkeerig te maken en toen dit niet gelukte, verzoon hij een duivelsch middel om hem voor altijd kwijt te raken. Eens op een dag, toen alle klerken reeds weg waren, bedacht ik, dat ik iets op het kantoor had laten liggen, wat ik dadelijk nodig had. Ik keerde dus op mijn schreden terug, en wilde de kruk van de deur grijpen, die naar het kantoor voert, toen ik daar Jaffray zag zitten, blijkbaar ingespannen verdiept in een of ander werk.

Ik weet niet, welk wantrouwen mij eensklaps aangreep, toen ik hem daar zag zitten! Het kantoor heeft nog een deur, die van het particulier vertrek van den patroon. Ik wist dat hij er op dit oogenblik niet zou zijn, en liep zoo snel ik kon langs een omweg naar deze kamer, sloop op mijn teenen naar de deur en stond nu nauwelijks zes schreden van de plek, waar Jaffray nog altijd in zijn werk verdiept was. Ik kon nu over zijn schouder heen duidelijk zien wat hij deed! Hij was bezig, op een stuk papier handteekeningen na te maken! Na een kwartier hield hij op. Toen keek hij om zich heen, sloop naar den lessenaar van zijn neef, opende dien, klaarblijkelijk met een valschen sleutel en wierp er snel eenige papieren in. Toen sloot hij den

lessenaar weder, greep zijn hoed en snelde weg! Mijn adem stakte in mijn keel! Ik begreep dadelijk, dat hier een of ander schelmstuk moest zijn bedreven.

Het zou mij spoedig genoeg blijken, dat ik goed gezien had! Er werd een chèque gepresenteerd op naam van mijnheer Hadow, bij een groote bank, en het kwam kort daarop uit, dat onze meester in het geheel geen chèque had getrokken op die bank.

In het eerst kon ik niet gelooven, dat mijn meester werk van de zaak zou maken — maar ik zeide het u reeds: hij was zeer streng, en zelfs voor zijn eigen zoon kende hij geen medelijden! De arme jongen werd veroordeeld, en in de gevangenis opgesloten!

— Maar gij? Wat deed gij? vroeg Raffles in angstige spanning.

De zieke maakte een smartelijk gebaar.

— Het noodlot moet tegen mij geweest zijn, mijnheer! Ik maakte dadelijk na de arrestatie een briefje op, en liet den jongen Hadow dit papiertje brengen, dat hij slechts aan zijn advocaat behoefde te toonen. Het heeft hem echter blijkbaar nooit bereikt!

— Hij sprak mij van papieren, die nog altijd bij zijn advocaat moeten berusten! riep Raffles uit. Wie weet, of uw briefje daar niet onder is geraakt ongelezen, omdat de gevangenen, nadat zij in het huis van bewaring zijn opgesloten, geen brieven meer mogen ontvangen!

De klerk liet zich achterover in zijn kussen vallen. Zijn oogen stonden vol tranen.

— Het is niet onmogelijk! Ik dacht echter destijds, dat er een of andere reden moest zijn, waarom de valschelijk beschuldigde zich opofferde — hij onderging zijn lot — en zijn arme vader kwijnde weg! Kort voor zijn dood liet hij zijn testament nog ten gunste van zijn oudsten zoon veranderen — maar van Alfred vernamen wij niets meer. Jaffray nam de zaak over — en ik bleef er omdat ik anders van honger zou zijn omgekomen — en ook, omdat een geheim voorgevoel mij zeide, dat er eens een uur zou komen, waarop ik hem zou kunnen ontmaskeren! Dat uur brak dezer dagen aan — hij ontsloeg mij — ik maakte een bericht voor de politie op — hij betrapte mij, maar ik wist te ontkomen. De opwindung wierp mij op het ziekbed — en hier lig ik nu, machteloos en hulpeloos!

— Neen, niet hulpeloos! riep Raffles uit. Kom, mijnheer Brand! zoo wendde hij zich tot Charly, die bewogen had zitten luisteren. Wij begeven ons aanstonds naar het kermisterrein om de beide jongelieden weg te halen! Wie weet, welke gevaren hun nog bedreij-

gen! Nog gisteren is er een vreeselijke aanslag op hen gepleegd! Wij verlaten u nu, mijnheer Jeaks, maar ik beloof u, dat wij u aanstonds zullen bezoeken en voor u zullen zorgen, als wij de rechthebbende erfgenamen van Hadow bij hun vader zullen hebben gebracht.

De twee mannen snelden weg, na vader en dochter hartelijk de hand te hebben gedrukt en lieten zich, zoo snel de auto wilde loopen weder naar het kermisterrein brengen.

Bij den ingang stapten zij uit.

Reeds in de verte zagen zij den ballon zachtjes heen en weder wiegelen in de blauwe lucht, nog vastgehouden door de helpers.

Door een zonderlinge beklemming aangegrepen, naderden de beide vrienden het middenterrein.

Blijkbaar was de ballon den dag te voren teruggekomen en zouden de beide jongelieden dadelijk weder opstijgen om zich met het valscherms te laten vallen, zooals zij reeds zoo vaak gedaan hadden.

Bij het toegangshek vonden zij den braven cow-boy, die aanstonds op Raffles toekwam.

Deze drukte hem hartelijk de hand.

— Dat heb je vannacht krantig gedaan, Hegardy, zei hij. Zonder jouw trouwe hulp zouden de kinderen verscheurd zijn.

— Ik deed niet meer dan mijn plicht, zeide Hegardy eenvoudig.

De ballon was nu nog meer gestegen en de helpers hielden hem aan de touwen vast.

De twee luchtacrobaten, gekleed in hun sierlijk tricot, kwamen vroolijk aanspringen en namen op de trapeze plaats.

Plotseling uitte Raffles een doordringenden kreet!

— Wat is er? riep Charly verschrikt.

— Het valscherms is dichtgenaaid! brulde Raffles. Ik kan het duidelijk zien! Houdt op, mannen, scheeuwde hij zoo hard hij kon.

Maar het gejuich der menigte verdoofde zijn stem!

De helpers lieten de touwen los ...

Raffles slaakte een vreeselijken kreet.

Op dat oogenblik wendde hij den blik naar een man, lie op eenige passen afstands stond toe te zien.

Het was Jaffray!

In een oogwenk was Raffles bij hem en had hem ter aarde geworpen!

Agenten kwamen toesnellen.

— Arresteer dien man! hijgde Raffles. Ik beschuldig hem van poging tot dubbelen moord en vervalsching! Ik ben Lord Aberdeen! Aanstonds zal ik u verklaringen geven!

Maar intusschen rees de ballon langzaam en statig omhoog!

Eensklaps steeg er een luide kreet van ontzetting uit de menigte op!

Een man had zich met geweld een weg door de toeschouwers gebaad.

Die man was Hegardy!

Bliksemsnel had hij zijn lasso gegrepen!

Hij slingerde het dertig meter lange touw met groote behendigheid omhoog — de lus greep de trapeze — en onweerstaanbaar werd de cow-boy medegeslept.

Helen uitte een vreeselijken gil, maar Albert verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet. Hij rukte aan de lijn van de veiligheidsklep — het gas stroomde weg — en dadelijk daalde de ballon, die toch reeds niet was ingericht om het gewicht van drie menschen te dragen.

Tien minuten later waren allen veilig op den grond terug gekomen.

De menigte juichte als dol!

En in een huurauto, goed bewaakt, werd even later de ellendige moordenaar en falsaris zijn gerechte straf tegemoet gevoerd!

De volgende aflevering (No. 226) bevat:

De Radjah van Indragore.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL;

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen
onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen

In fraal gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,

In fraal gekleurden omslag.

15 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld

In fraal gekleurden omslag

15 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oor-
log gedurende het jaar 1915.

36 nummers

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding
tot den grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

